

Bærekraftig innvandring

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg
18. august 2013

Versjon 4.0

Forord

Utfordringene på innvandrings- og integreringsfeltet har aldri i moderne tid vært større enn i dag. Europa generelt og Norge spesielt, opplever i vår egen samtid en omfattende forflyttelse av mennesker over landegrensene som setter nasjonalstatene under press. Bærekraftutvalget er tydelig på at dette vil gi dramatiske irreversible konsekvenser for Norge som nasjon på lang sikt. Likevel diskuteres temaet stadig mindre i det offentlige rom. Til tross for at det er det viktigste politiske temaet i vår tid er innvandringsdebatten i ferd med å stilne hen.

Nettopp dette bør være et varsel om sakens alvor. Riktignok har det de siste årene blitt vanskeligere å ytre seg innvandringskritisk uten å bli stigmatisert, men den viktigste årsaken er nok snarere at konsekvensene er så enorme i et flergenerasjonsperspektiv - at man rett og slett velger å lukke øynene. Mange klarer ikke, eller vil ikke ta virkeligheten innover seg.

Fremskrittspartiets stortingsgruppe nedsatte 16. april 2013 en gruppe for å arbeide med temaet velferd og innvandring. Arbeidsgruppen ble gitt et omfattende mandat for å utvikle partiets politikk på innvandrings- og integreringsfeltet frem mot stortingsvalget. Fra mandatet fremgikk det blant annet: «Fokus må særlig gis på bærekraftig og handlekraftig innvandringspolitikk, mer vellykket integrering, økt grad av trygghet for landets innbyggere og frihet for personer med minoritetsbakgrunn til å bli tatt opp i det norske samfunnet.» Internt har arbeidsgruppen etter hvert gått under navnet: «FrPs Bærekraftutvalg».

Følgende stortingsrepresentanter ble valgt som medlemmer: Per-Willy Amundsen (leder), Per Sandberg, Christian Tybring-Gjedde, Morten Ørsal Johansen og Robert Eriksson. I tillegg ble Himanshu Gulati (formann i FpU) valgt som medlem. Rådgiver og sekretærfunksjon har blitt ivaretatt av Tore Larsen, Ståle Urbye og Glenn Simon Nerdal. Som bidragsytere har Human Rights Service ved Hege Storhaug og Rita Karlsen vært viktig for arbeidet.

Utvalget konkluderer entydig med at vi de neste årene vil bli tvunget til å velge mellom, eller kombinere, tre alternativer: nedbygge velferdssamfunnet, øke skattene eller stramme inn innvandringspolitikken. Dette bør være uomtvistelig. Dersom man hevder noe annet lukker man øynene for virkeligheten.

Utvalget har valgt det siste alternativet. Vi ser behovet for en omfattende innstramming av norsk innvandringspolitikk. Samtidig velger utvalget å fremme en lang liste med tiltak for å søke dette målet. Om ikke alle, så er flere av disse tiltakene å regne som kontroversielle i dagens politiske klima. Like fullt er de nødvendige og peker i hvilken retning vi som samfunn må gå dersom man ikke ønsker å avvikle velferdsstaten eller dramatisk øke innbyggernes skattebyrder.

Utvalget leverer en enstemmig innstilling.

Per-Willy Amundsen
Leder

Innholdsfortegnelse

I	Økonomisk bærekraftig innvandring	5
I.1	Kostnadene ved ulike scenarier for innvandring	6
I.2	Besparelser ved Fremskrittspartiets politikk	7
	Besparelser ved bedre integrering	8
	Summen av innsparing av redusert innvandring og bedre integrering	9
	Årlig «budsjetteffekt»	9
I.3	Konsekvenser relatert til SSBs befolkningsfremskrivning	10
I.4	Sysselsetting og trygd	11
	Trygdeordninger	12
I.5	Norge har Europas høyeste nettoinnvandring	12
	Seks ganger flere enn EU-gjennomsnittet	13
	Nettoinnvandringen fra R3-land rekordhøy i 2012	14
I.6	Inntektsregnskap for innvandrerhusholdninger	14
	Utlignet skatt – store forskjeller	15
	Overføringer fra staten	16
	Skatt og overføringer fra staten	16
	Inntektsregnskapets balanse	17
	Enorme forskjeller mellom enkeltland	18
I.7	Asylinstituttet og konvensjoner	18
	Vi kan hjelpe langt flere	21
	Solid støtte i folket	22
I.8	Innstramming i familieinnvandring	23
I.9	Innvandring: Flertallet ønsker Fremskrittspartiets politikk	25
II	Kulturell bærekraftig innvandring	28
II.1	Strengere krav til statsborgerskap	29
II.2	Velferdsytelser og eksport	30
II.3	Trygdejuks	32
II.4	Introduksjonsordningen og Jobbsjansen	35
II.5	Tradisjonsbestemte overgrep	37
	Særlovgivning	38
	Eksisterende lovverk	40
II.6	Språk, skolegang og demokratiforståelse	41
	Språk	42
	Skolegang	42
	Mors statsborgerskap	43
	Demokratiforståelse	43

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg har lagt frem 10 forslag til tiltak, med en rekke underpunkter, for en økonomisk og kulturell bærekraftig innvandring. Her gjør vi rede for fakta og informasjon som våre forslag bygger på.

Fremskrittspartiet har i alle år vært opptatt av å begrense innvandringen til Norge. Grunnen er like innlysende som den er reell: Innvandringen til Norge må være økonomisk bærekraftig ellers vil ikke velferdssamfunnet Norge kunne opprettholdes på sikt.

Innvandring og integrering henger tett sammen. Det er for eksempel stor forskjell om en innvandrere til Norge for å arbeide eller om årsaken er flukt. Landbakgrunn har også stor betydning, ikke minst verdimessig. Høy innvandring av dem som er mest krevende å integrere, krever betydelige ressurser for å få disse delaktige i samfunnet. En kraftig reduksjon i innvandringen vil således frigjøre store ressurser som kan benyttes til mer målrettede og forpliktende integreringstiltak for dem som allerede er innvandret, og til å hjelpe flere i deres geografiske nærrområder.

Sistnevnte henger sammen med at Norge er et høykostnadsland. De som klarer å få opphold i Norge utløser en rekke kostbare rettigheter som går på bekostning av alle de millioner i verden som har et hjelpebehov. Denne urettferdigheten som er nedfelt i systemet ønsker Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg til livs, til tross for at vi er kjent med at det kan innebære en utfordring overfor en rekke internasjonale avtaler og konvensjoner. Utvalget er derimot av den oppfatning at dette er avtaler og konvensjoner som ikke er «hugget i stein». Når et system ikke fungerer etter intensjonene, må nødvendige tiltak iverksettes.

Norge er et rikt land og et av verdens beste velferdssamfunn. Vår rikdom henger ikke minst sammen med oljeformuen, men det er likevel borgernes innsats til fellesskapet som er det bærende element for velstanden. Svikter dette grunnlaget, det vil si at stadig flere blir større konsumenter av velferdsgoder enn bidragsyttere til samfunnet, vil velferdssamfunnet svekkes og miste sin legitimitet. Mange av oss vil finne det urettferdig å betale høye skatter og avgifter for å finansiere et høyt velferdsnivå for mennesker som selv burde bidratt. Samtidig vil velferdsstaten svekkes fordi det ikke vil være mulig å opprettholde et høyt velferdsnivå når stadig flere utløser kostbare rettigheter, både av norske borgere og utlendinger, ikke minst relatert til EØS-avtalen.

Enkelte blir kanskje aldri økonomiske bidragsyttere. Dette kan gjelde personer som har flyktet fra krigsherjede land og som lider av krigstraumer, eller at de mangler utdanning for et høykompetent land som Norge. Samtidig er Norge moralsk forpliktet til å hjelpe. Dagens organisering av innvandrings-, asyl- og flyktningpolitikken har imidlertid mange feil, inkonsekvenser og mangler.

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg fremmer derfor politiske løsninger som vil bidra til å frigjøre mer økonomiske ressurser i Norge, som blant annet kan benyttes til å hjelpe flere mennesker på flukt i verden.

Men det er ikke bare det økonomiske perspektivet som er vesentlig. Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg ønsker samtidig en innvandring som er kulturelt og verdimessig bærekraftig. Norge har rett til å opprettholde sitt kulturelle særpreg. Flerkultur betyr ikke at Norge skal gi slipp på sine nedarvede tradisjoner for å tilpasse oss innvandrede verdier og tradisjoner. Bærekraftutvalget mener tvert om at alle i Norge skal bestrebe seg på å tilpasse seg våre grunnleggende frihetsverdier, slik som demokrati, pluralisme, likestilling, likeverd, ytringsfrihet, religiøs frihet, valgfrihet, trygghet og personvern, og bli fullverdige deltakere i det folkelige fellesskapet med respekt og ærbødighet for nasjonen Norge.

I Økonomisk bærekraftig innvandring

« (...) Går vi etter dette alternativet så langt frem som til 2050, kommer vi opp i nesten en halv million innvandrere og like mange barn, barnebarn og barnebarns barn, i alt temmelig nær en femtedel av befolkningen. Det er vel lite realistisk å tenke seg at innvandringspolitikken ikke ville bli lagt om lenge før den hadde gitt slike resultater.»

(Per Sevaldsen, forskningssjef i SSB, 1993)

Sitatet, fra daværende forskningssjef i Statistisk sentralbyrå (SSB), bevitner betydningen av Fremskrittspartiets holdning om begrenset innvandring. Under tittelen «Hvor mange innvandrere?» ga Sevaldsen sitt bidrag til boken «Innvandring, fakta og problemer» (1993), hvor han gjorde rede for andelen innvandrere i Norge og hva SSB forventet skulle bli den fremtidige innvandringen. Sevaldsens artikkel bevitner at dagens innvandring er på et nivå som tidligere var helt utenkelig.¹

«Dette alternativet» som Sevaldsen viser til i sitatet, er høyalternativet (i motsetning til lavalternativet) for fremtidig innvandring av det som da ble omtalt som innvandring fra den tredje verden. I dag betegnes dette som innvandring fra Asia, Afrika, Latin-Amerika, Oseania unntatt Australia og New Zealand, og Europa utenom EU/EØS (såkalt ikke-vestlige innvandrere). Høyalternativet bygget på en antatt årlig gjennomsnittlig nettoinnvandring på 9.000 personer per år (lavalternativet lød på 5.000 personer per år), ut fra at snittet siste fem år (1986-90) lå på 8.000 personer.

Den faktiske nettoinnvandringen de siste fem årene fra ikke-vestlige land har derimot vært mer enn dobbelt så høy som i Sevaldsens høyalternativ. Det siste året på hele 22.500 personer, noe som tilsvarer nesten 40 prosent av antall fødte i 2012.

Som en følge av dette vil antallet ikke-vestlige innvandrere allerede i 2022 kunne passere en halv million, som Sevaldsen altså mente var utenkelig kunne skje før i 2050 – og at det dertil var lite realistisk å tro at ikke innvandringspolitikken ville lagt om *lenge før* den hadde gitt slike resultater. Ifølge SSBs siste høyalternativ (fra 2012) vil antallet ikke-vestlige innvandrere i år 2100 være på 2 millioner i tillegg til 1,2 millioner barn (etterkommere eller 2.generasjon).

Dermed kan vi slå fast at selv om SSB for nøyaktig 20 år siden mente at innvandringen aldri ville bli så høy uten at det ville bli tatt politiske grep, så er ikke politikken lagt om. Tvert i mot har innvandringen økt til et nivå som er langt utover det SSB så ut til å kunne forestille seg den gang. SSB har heller ikke gjort en tilsvarende fremskrivning av innvandrerbefolkningen inklusiv etterkommere (3. og 4. generasjon) som de gjorde for 20 år siden, selv om det i dag ville ha vært lang mer relevant.

Til tross for at økonomi er det viktigste styringsredskapet for enhver stat, så har det økonomiske perspektivet ved innvandringen lenge vært neglisjert. Allerede i 1995 foreslo Fremskrittspartiet at det ble utarbeidet et såkalt innvandringsregnskap for Oslo kommune, og året etter lanserte daværende partileder Carl I. Hagen det samme forslaget i Stortinget. Forslaget ble nedstemt, angivelig fordi et slikt regnskap kunne bidra til at noen befolkningsgrupper kunne oppleve seg stigmatisert. Det er i beste fall en skyggeargumentasjon, da vi som stat er avhengig av å beregne kostnader og inntekter for alle prioriteringer i Norge, jf. statsbudsjettet.

¹ I tillegg viser Sevaldsen artikkel at SSB tidligere også tok med 3. og 4. generasjon i sin fremskrivning av innvandrerbefolkningen. I dag er SSB sluttet med dette.

I fjor lanserte SSB rapporten «Makroøkonomi og offentlige finanser i ulike scenarier for innvandring» (15/2012), som kan defineres som et innvandringsregnskap.² På bakgrunn av denne rapporten foretok Finansavisen ulike kostnadsberegninger for innvandringen, noe som Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg har sett nærmere på. SSB har for øvrig karakterisert Finansavisens regnestykke som «riktig» og «meningsfylt» en rekke ganger (for eksempel i Finansavisen 19.juni 2013).

1.1 Kostnadene ved ulike scenarier for innvandring

Basert på overnevnte SSB-rapport publiserte Finansavisen (13. april 2013) et innvandringsregnskap. SSB summerte alle inntekter og kostnader som innvandrere fra R1-land (tidligere såkalte vestlige land), R2-land (østeuropeiske EU-land) og R3-land (tidligere såkalte ikke-vestlige land) gir opphav til målt i netto kostnad i 2012-kroner per person.

Tallene omfattet alle skatteinntekter fratrukket alle offentlige utgifter. Tallene omfattet også utgifter og inntekter knyttet til innvandrernes barn og barnebarn frem til 2100.

Regnskapet viser at for hver R3-innvandrer som kommer til Norge, påtar staten seg i gjennomsnitt en fremtidig netto kostnadsforpliktelse på 4,1 millioner kroner. Hver R2-innvandrer betyr i gjennomsnitt en netto fremtidig kostnadsforpliktelse på 0,8 million per person, mens hver R1-innvandrer gir staten i gjennomsnitt en netto gevinst på 0,8 million per person. Dette betyr at R3-innvandringen er særlig kostnadskrevende. For å sette kostnaden på 4,1 millioner i perspektiv: I 2011 betalte hver person over 17 år i gjennomsnitt 95.300 kr i skatt. Det betyr at én gjennomsnittsnordmann må betale skatt i 42 år for å finansiere de statsfinansielle kostnadene ved én R3-innvandrer.

Ifølge Finansavisen (21.juni 2013) har antallet R3 i gjennomsnitt økt med 16.490 personer per år de siste fem årene (2008-2012). Det betyr 67,6 milliarder i økte fremtidige netto kostnadsforpliktelser for staten hvert eneste år. Dette tilsvarer mer enn to bistandsbudsjett, og mer enn halvparten av de 125 milliardene staten bruker av oljeinntektene i 2013. Det er også mer enn budsjetttrammen til Samferdselsdepartementet og Justisdepartementet til sammen.³

Finansavisen viser til at dersom R3-innvandringen fortsetter som de siste fem årene, vil budsjettbelastningen summere seg til 3.051 milliarder kroner for perioden 2013-2100. I tillegg kommer de påløpte og fremtidige kostnader for de R3-innvandrerne som allerede bor i Norge. Påløpte kostnader for dagens befolkning fra R3-land vil da tilsvare 487 milliarder. I tillegg kommer fremtidige kostnadsforpliktelser knyttet til dagens innvandrerbefolkning på 725 milliarder kroner. Når en legger sammen kostnadene for de som allerede er kommet og de som vil komme, dersom dagens innvandringstakt fortsetter, blir kostnadene på 4.262 milliarder kroner. Dette tilsvarer omtrent verdien av Oljefondet pluss statens aksjer i Statoil.

SSB påpeker at deres regnskap ikke er et «worst case scenario», men tvert imot et konservativt og forsiktig anslag som forutsetter perfekt (økonomisk) integrering av etterkommerne (norskfødte med innvandrerforeldre). Det antas at barn av R3-innvandrere vil få den samme skatte- og trygdeatferd som den øvrige befolkningen, og det i løpet av én generasjon. Hvis derimot etterkommerne arver foreldrenes skatte- og trygdeprofil blir den statsfinansielle regningen i år 2100 på nærmere 6.000 milliarder kroner netto. Før øvrig faller forutsetningen om "perfekt integrering" spesielt gunstig ut for R3 da denne gruppen får flere barn enn de andre gruppene, og disse antas altså å ha samme skatte- og trygdeatferd som øvrig befolkning. Dermed utjevnes utgiftene til R3. Men dersom det skulle vise seg at forutsetningen ikke stemmer, så vil kostnadene per R3 bli vesentlig høyere.

² http://www.ssb.no/a/publikasjoner/pdf/rapp_201215/rapp_201215.pdf

³ Tall fra saldert budsjett for 2012.

For Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg bevitner dette om at dagens innvandringspolitikk ikke er økonomisk bærekraftig – og at noen må betale. Kostnadene vil måtte bæres av gjennomsnittsnordmannen over skatteseddelen, eller i form av lavere kvalitet på velferdstilbud som skole, sykehus, lavere pensjoner og lavere trygdeutbetalinger. Dette vil bety en nedbygging av dagens velferdssamfunn. Selv om en del av kostnadene finansieres av dagens skattebetalere, vil mye av kostnadene måtte bæres av fremtidige skattebetalere, våre barn og barnebarn. Ved å føre en innvandringspolitikk som ikke er bærekraftig, skyver vi på usolidarisk vis store utgifter over på fremtidige generasjoner.

I.2 Besparelser ved Fremskrittspartiets politikk

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg har sett på hvor mye statens fremtidige nettokostnadsforpliktelser øker ved ulike nivåer på R3-innvandringen og hvilke besparelser en innstramning i innvandringen utgjør.

Vårt basisalternativ er Finansavisens anslag på kostnader som følge av en R3-innvandring på nivå med gjennomsnittet for de siste fem årene (16.490 personer per år). Dette gir staten en fremtidig kostnadsforpliktelse på 68 milliarder kroner. Dersom R3-innvandringen fortsetter på samme nivå fremover vil dette gi staten en netto fremtidig kostnadsforpliktelse på 270 milliarder kroner per stortingsperiode (4 år) og 540 milliarder for to stortingsperioder.

Med Fremskrittspartiet i regjering vil vi gjennomføre en kraftig innstramning i dagens innvandrings- og asylopolitikk. Derfor har vi satt opp hva som blir statens fremtidige netto kostnadsforpliktelser ved en R3-innvandring på henholdsvis 5.000, 3.000 og 1.500 per år (tabell 1).

Tabell 1 Statens fremtidige nettokostnadsforpliktelse ved ulike nivåer på R3-innvandring.
Millioner kroner. Kilde: SSB/Finansavisen.

Vekst i antall R3 per år	Kostnader per år	Kostnader per stortingsperiode	Kostnader for to stortingsperioder
19 480	79 868	319 472	638 944
16 490	67 609	270 436	540 872
5 000	20 500	82 000	164 000
3 000	12 300	49 200	98 400
1 500	6 150	24 600	49 200

En reduksjon i R3-innvandringen gir som vi ser langt lavere utgifter. Utgiftene knyttet til en R3-innvandring på for eksempel 3.000 per år faller fra dagens nivå på 68 milliarder til 12 milliarder per år, og fra 270 milliarder til 49 milliarder per stortingsperiode. For to stortingsperioder faller kostnadene fra 541 milliarder til 98 milliarder.

I tillegg har vi i tabellen satt opp kostnadene ved en innvandring på 19.480 personer per år, som utgjør veksten i R3-innvandrere i fjor (2012-2013), tall som forteller om rekordstor vekst i antall R3-innvandrere siste året.⁴

En årlig vekst på 19.480 personer i R3 gir staten en framtidig netto kostnadsforpliktelse på i underkant av 80 milliarder kroner per år. Altså hele 12 milliarder høyere enn i Finansavisen anslag. Med utgangspunkt i tabell 1 har vi oppsummert hvor mye staten vil spare på å redusere innvandringen fra R3-land fra 16 490 per år til henholdsvis 5.000, 3.000 og 1.500 per år (tabell 2).

⁴ Publisert av SSB 2.mai 2013.

Tabell 2 Hvor mye staten sparer i fremtidige nettokostnadsforpliktelse i forhold til et basisnivå på 16.490 R3-innvandrere. Millioner kroner. Kilde: SSB/Finansavisen.

Årlig vekst i antall R3	Reduksjon kostnadsforpliktelser per år	Reduksjon kostnadsforpliktelser per stortingsperiode	Reduksjon kostnadsforpliktelser for to stortingsperioder
5 000	47 109	188 436	376 872
3 000	55 309	221 236	442 472
1 500	61 459	245 836	491 672

Som vi ser vil statens fremtidige netto kostnadsforpliktelser reduseres kraftig som følge av en innstramning av R3-innvandringen i tråd med Fremskrittspartiets politikk. Dersom R3-innvandringen reduseres til 5.000 per år vil statens fremtidige netto kostnadsforpliktelser reduseres med 47 milliarder kroner for ett år, 188 milliarder kroner for en stortingsperiode og 377 milliarder kroner for to stortingsperioder. De 47 milliardene i besparelser på bare ett år tilsvarer om lag hele 2012-budsjettet til Samferdselsdepartementet (31 mrd), Politiet og påtalemyndigheten (12 mrd) og kriminalomsorgen (4 mrd).

Dersom R3-innvandringen reduseres til 3.000 eller 1.500 per år vil statens kostnadsforpliktelser reduseres med mellom 55 og 61 milliarder per år og derav 221 og 246 milliarder kroner per stortingsperiode. Mellom 55 og 61 milliarder i besparelser på ett år tilsvarer om lag hele 2012-budsjettet til Samferdselsdepartementet (31 mrd) og Justisdepartementet (29 mrd). I løpet av to stortingsperioder blir innsparingen mellom 442 og 491 milliarder kroner. Det tilsvarer nesten halve statsbudsjettet for 2012 (1 006 mrd).

Besparelser ved bedre integrering

Fremskrittspartiet ønsker ikke kun å redusere innvandringen, vi vil også forbedre integreringen av dem som allerede har kommet til Norge. Det faktum at én R3-innvandrer i gjennomsnitt koster netto 4,1 millioner skattekroner, bevitner om en fullstendig feilslått integreringspolitikk.

Ved at nivået på innvandringen reduseres vil også trygdeutbetalingene reduseres, samtidig vil Fremskrittspartiet arbeide aktivt for å styrke sysselsettingsgraden. Vi kan da redusere forskjellene i kostnadsnivå mellom R3-innvandrere og øvrig befolkning med om lag 25 prosent. For med de veldige besparelsene for staten ved kraftig reduksjon av R3-innvandring, vil vi også frigjøre midler til en langt mer aktiv, forpliktende og oppfølgende integrering samtidig som vi kan benytte langt flere midler til å hjelpe mennesker på flukt i deres nærområder. I tabellen under har vi illustrert hvor mye staten kan spare i forhold til dagens nivå dersom både innvandringen reduseres og vi samtidig klarer å redusere kostnadene ved R3-innvandrere med 25 prosent.

Tabell 3 Hvor mye staten sparer ved reduksjon av R3 og reduserte kostnader med 25 prosent. Millioner kroner. Kilde: SSB.

Årlig vekst i R3	Reduserte kostnader per år ved 25 %	Reduserte kostnader per stortingsperiode ved 25 %	Reduserte kostnader på to stortingsperioder ved 25 %
5 000	52 234	208 936	417 872
3 000	58 384	233 536	467 072
1 500	62 997	251 986	503 972

Dersom innvandringen fra R3 reduseres til for eksempel 3.000 per år og vi samtidig reduserer kostnadene til denne gruppen med 25 prosent, ser vi at gevinsten vil være på 58

milliarder kroner per år. For en stortingsperiode vil kostnadsreduksjonen for 3.000 R3-innvandrere utgjøre 234 milliarder og for to stortingsperioder hele 467 milliarder.

Ifølge Finansavisen er det også store kostnader knyttet til innvandrere fra østeuropeiske EU-land (R2). Hver R2-innvandrer påfører i gjennomsnitt staten en fremtidig kostnadsforpliktelse på 800.000 kroner. I løpet av de siste fem årene har antallet R2-innvandrere i gjennomsnitt vokst med drøyt 18.000 personer per år. Det betyr at statens fremtidige netto kostnadsforpliktelser for denne gruppen økte med 14,4 milliarder årlig. For også denne gruppen tar ut mer i midler fra staten i form av ulike trygder og stønader enn de betaler inn i skatter. Det er Fremskrittspartiet holdning at vi ikke kan ha en situasjon hvor fri flyt av arbeidskraft fra EU/EØS-området ender opp med store fremtidige kostnader for Norge. Arbeidsinnvandringen må lønne seg økonomisk for staten, ikke bare for den enkelte bedrift og arbeidsinnvandreren selv.

I og med at R2-innvandringen medfører lavere utgifter enn R3-innvandringen, mener Bærekraftutvalget det er realistisk å redusere de statsfinansielle kostnadene ved denne innvandringen med 50 prosent. I så fall vil staten kunne spare 7,2 milliarder kroner per år i fremtidige kostnadsforpliktelser for denne gruppen, dersom R2-innvandringen fortsetter på samme nivå som i 2012.

Summen av innsparing av redusert innvandring og bedre integrering

Når vi summerer opp hvor mye staten kan spare i påløpte og fremtidige nettokostnader dersom nivået av R3-innvandrere reduseres og integreringen av R3 og R2 forbedres med henholdsvis 25 og 50 prosent, fremkommer svært høye tall.

Tabell 4 Hvor mye staten sparer ved reduksjon av R3 og reduserte kostnader med 25 prosent, i tillegg reduserte kostnader for R2 med 50 prosent. Millioner kroner Kilde: SSB/Finansavisen.

Årlig vekst i R3	Reduserte kostnader per år ved 25 % bedre integrering av R3 og 50 % bedre integrering av R2	Reduserte kostnader per stortingsperiode	Reduserte kostnader på to stortingsperioder
5 000	59 434	237 736	475 472
3 000	65 584	262 336	524 672
1 500	70 197	280 786	561 572

De fremtidige netto kostnadsforpliktelsene vil reduseres med mellom 59 og 70 milliarder kroner per år ved redusert R3-innvandring til mellom 5.000 og 1.500 per år og bedre integrering. Per stortingsperiode vil innsparingen være på mellom 238 og 281 milliarder kroner. Over to stortingsperioder vil innsparingen være mellom 475 og 562 milliarder kroner.

Innsparingen over to stortingsperioder tilsvarer mer enn et halvt statsbudsjett. Anslaget i statsbudsjettet for 2013 er på 1.065 milliarder kroner, mens statsbudsjettet for 2012 var på 1.006 milliarder kroner. Dette viser at staten kan spare oppsiktsvekkende enorme summer på Fremskrittspartiets innvandrings- og integreringspolitikk.

Årlig «budsjetteffekt»

I tillegg til de fremtidige statsfinansielle kostnadene er det også relevant å gi et anslag på hva som vil være den årlige mer kortsiktige "budsjetteffekten". Finansavisen (21.juni 2013) la frem en beregning av den årlige budsjettkostnaden knyttet til en R3-innvandring på 16.490 per år i perioden 2013-2100 (altså en innvandring som videreføres på sammen nivå som de siste fem årene). Påløpte statsfinansielle svekkelser ble på til sammen 3.776 milliarder kroner i perioden 2013-2100. Dette betyr en årlig budsjettsvekkelse på 43 milliarder kroner. I tillegg vil det ved slutten av 2100 stå fremtidige nettokostnadsforpliktelser på 2.900 milliarder 2012-lønnskroner. En årlig budsjettkostnad på 43 milliarder tilsvarer hele bevilgningen på

statsbudsjettet for 2012 for Samferdselsdepartementet (31 mrd) og politi og påtale (12 mrd).⁵ I tabell 5 har vi anslått hva som vil være den årlige budsjettbesparelsen ved å redusere R3 fra 16.490 per år og i tillegg effekten av 25 prosent bedre integrering.

Tabell 5 Anslag på den gjennomsnittlige årlige budsjetteffekten ved å redusere R3-innvandringen fra basisnivå 16.490 personer per år og i tillegg forbedre integreringen av R3 med 25 prosent. Millioner kroner. Kilde: SSB/Finansavisen.

Årlig vekst i R3	Reduserte kostnader på statsbudsjettet per år	Reduserte kostnader per år ved 25 % bedre R 3 integrering
5 000	29 900	37 400
3 000	35 100	43 900
1 500	39 000	48 800

Reduseres antallet R3 fra 16.490 personer per år til 5.000 personer per år, vil den årlige budsjettkostnaden på 43 milliarder reduseres med 69,7 prosent. Dette betyr at budsjettkostnadene reduseres fra 42,9 milliarder til 13,0 milliarder, noe som tilsvarer sparte kostnader på statsbudsjettet på 29,9 milliarder kroner. Det tilsvarer hele statsbudsjettet til Justisdepartementet for 2012. Dersom R3 reduseres ytterligere til 3.000 eller 1.500 per år blir den årlige budsjettbesparelsen henholdsvis 35 og 39 milliarder kroner. Klarer vi i tillegg å forbedre R3-integreringen med 25 prosent blir den årlige besparelsen ved 5.000 R3-innvandrere 37,4 milliarder. Ved 3.000 og 1.500 R3-innvandrere blir budsjettbesparelsen da på mellom 44 og 49 milliarder per år. Dette viser at Fremskrittspartiets innvandringspolitikk også vil ha en stor direkte effekt på statsbudsjettet i form av reduserte årlige kostnader på mellom 30 og 49 milliarder kroner. Da har vi ikke tatt med effekten av forbedret R2-integrering.

I.3 Konsekvenser relatert til SSBs befolkningsfremskrivning

«Befolkningsveksten som følge av innvandringen har vært høy lenge, og det er klart at hvordan denne kommer til å utvikle seg vil få meget stor betydning for norsk økonomi.»

(Hans Henrik Scheel, adm.dir. SSB, Finansavisen 24.april 2013)

Med utgangspunkt i SSB-rapporten «Makroøkonomi og offentlige finanser i ulike scenarioer for innvandring» og Finansavisens beregninger, har Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg benyttet SSBs fremskrivning av innvandrerbefolkningen for å illustrere de samlede påløpte og fremtidige kostnadene knyttet til ulike nivåer av R3-innvandringen.

SSBs høyalternativ for fremtidig innvandring bygger på en gjennomsnittlig nettoinnvandring fra R3 som er litt høyere enn R3 nettoinnvandringen de siste årene. Høyalternativet har en gjennomsnittlig R3 nettoinnvandring på 27.200 personer per år, mens den faktiske R3 nettoinnvandringen det siste året var på 22.500 personer, altså drøyt 20 prosent lavere enn i SSBs høyalternativ. SSBs mellom- og lavalternativ bygger imidlertid på en gjennomsnittlig R3-innvandring på henholdsvis 12.900 og 4.100 personer per år, altså vesentlig lavere enn den faktiske R3-innvandringen de siste årene.

SSBs høyalternativ ligger således nærmest dagens nivå på R3-innvandringen og er derfor det alternativet som kanskje best illustrerer den langsiktige kostnadseffekten dersom en R3-innvandring litt over dagens nivå videreføres. Dersom antallet R3 utvikler seg i henhold til SSBs høyalternativ, vil andelen R3 utgjøre drøyt 1,2 millioner personer i år 2050 og over 2 millioner i 2100. De påløpte og fremtidige kostnadene vil da overstige 5.000 milliarder kroner i 2050, og passere over 8.200 milliarder kroner i 2100. Dette tilsvarer en gjeld over 600.000 kroner per innbygger, eller over 2,4 millioner for en familie med to voksne og to barn. Da har vi fordelt kostnadene på hele befolkningen. Dersom kostnadene deles på befolkningen uten innvandrerbakgrunn blir de vesentlig høyere.

⁵ St.prp.1, 2012-2013

Får R3-etterkommere samme skatte- og trygdeadferd som sine foreldre, blir de påløpte og fremtidige kostnadene i 2050 på over 7.200 milliarder kroner og overstige 13.000 milliarder kroner i 2100.

Slår SSBs mellom- og lavalternativ til, blir de samlede påløpte og fremtidige kostnadene mellom 3.100 og 2.000 milliarder kroner i 2050 og mellom 3.500 og 700 milliarder kroner i 2100. Merk at kostnadene i lavalternativet er lavere enn dagens kostnadsforpliktelser, fordi SSB her legger til grunn så lav nettoinnvandring at innvandrerbefolkningen etter hvert synker og i 2100 utgjør drøyt 170.000 personer. Forskjellene mellom SSBs lav- og høyalternativ er enorme. Høyalternativet medfører påløpte og fremtidige kostnader som er 7,5 billioner kroner høyere enn lavalternativet.

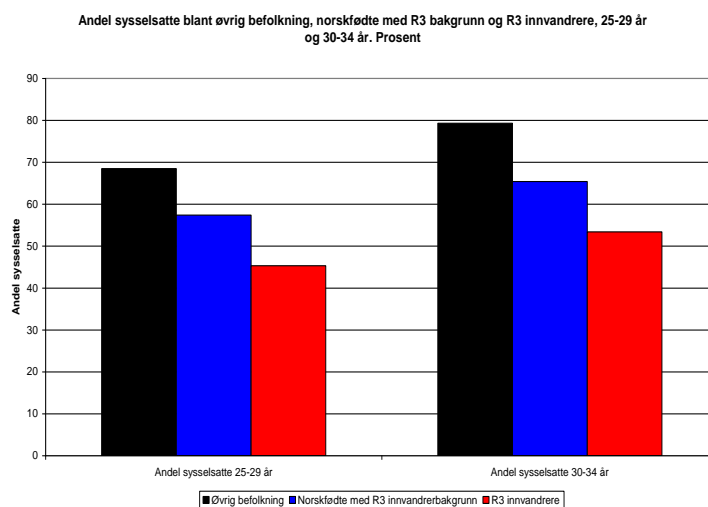
Tabell 6 Anslag på påløpte og fremtidige statsfinansielle kostnadsforpliktelser som følge av en vekst o R3 ifølge SSBs høy-, mellom- og lavalternativ i år 2012, 2050 og 2100. Millioner kroner. Kilde: SSB.

Alternativene fra SSB	Kostnadsforpliktelser 2012	Kostnadsforpliktelser år 2050	Kostnadsforpliktelser år 2100
Høy	1 196 405	5 059 765	8 254 538
Mellom	1 196 405	3 169 271	3 533 097
Lav	1 196 405	2 078 503	707 750

I.4 Sysselsetting og trygd

Sysselsettingen er helt avgjørende for vår økonomiske bærekraft. Dette påpekes også i en kronikk i Aftenposten 7.juni 2013 av SSB, ved Erling Holmøy, en av forfatterne av «Makroøkonomi og offentlige finanser i ulike scenarier for innvandring». Dette fordi en velferdsstat forsørger de som er utenfor arbeidsmarkedet.

En av de viktigste forutsetningene i modellen som ligger til grunn for overnevnte rapport, er at norskfødte med innvandrerforeldre (etterkommere) blir «perfekt integrering» (i økonomisk forstand). En måte å vurdere realismen av denne forutsetningen er å sammenlikne sysselsettingsgraden blant R3-norskfødte (etterkommerne), R3-innbyggere og øvrig befolkning. Disse tallene finner vi i SSB-rapporten «Unge med innvandrerbakgrunn i arbeid og utdanning 2010», 21/2012.⁶ Her fremkommer det at R3-etterkommere har klart lavere sysselsettingsgrad enn øvrig befolkning, og forskjellen ser ut til å øke med alder.

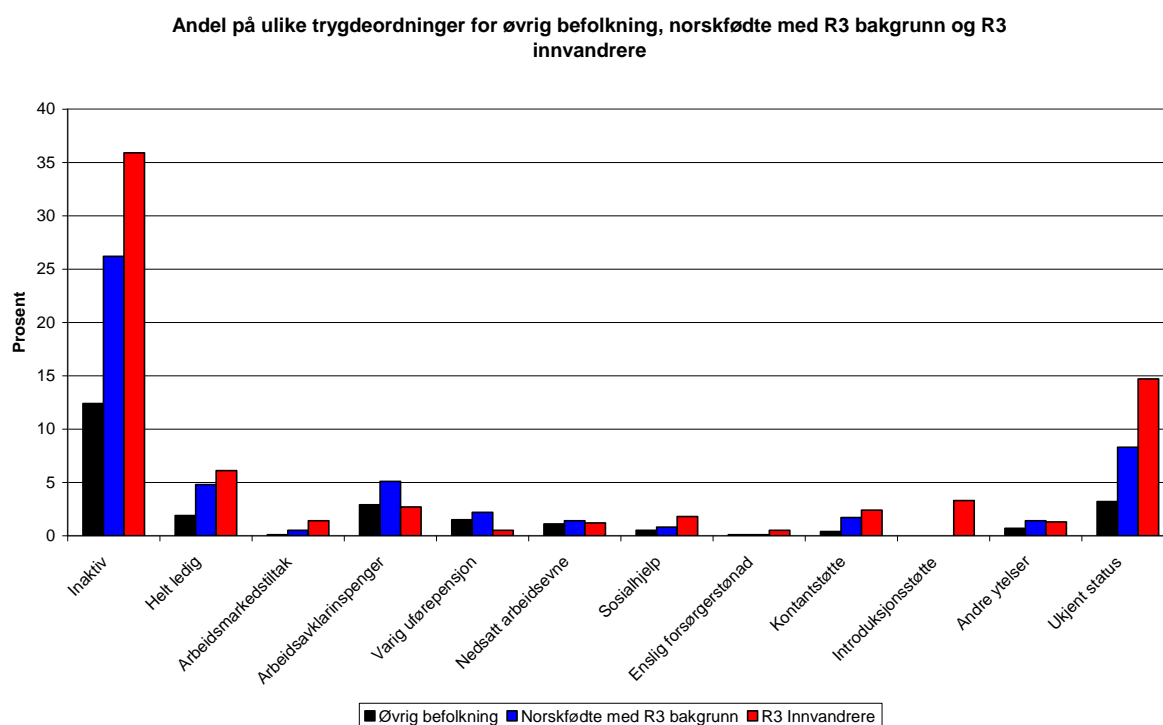
Figur 1 Andel sysselsatte blant øvrig befolkning, R3-etterkommere og R3-innbyggere, 2010. Prosent. Kilde: SSB.

⁶ http://www.ssb.no/a/publikasjoner/pdf/rapp_201221/rapp_201221.pdf

I aldersgruppen 30-34 år var sysselsettingsgraden blant øvrig befolkning 79 prosent, 65 prosent blant norskfødte med R3-bakgrunn, og 53 prosent blant R3-innbyggere. R3-etterkommere hadde dermed en sysselsetting som var 14 prosentpoeng lavere enn øvrig befolkning, og 12 prosentpoeng høyere enn foreldregenerasjonen. SSBs sysselsettingstall viser dermed at forutsetningen om perfekt økonomisk integrering ikke holder. Spørsmålet er om en mer realistisk forutsetning er å anta at R3-etterkommere vil ha «50 prosent økonomisk integrering», det vil si en sysselsetting midt i mellom øvrig befolkning og R3-innbyggere.

Trygdeordninger

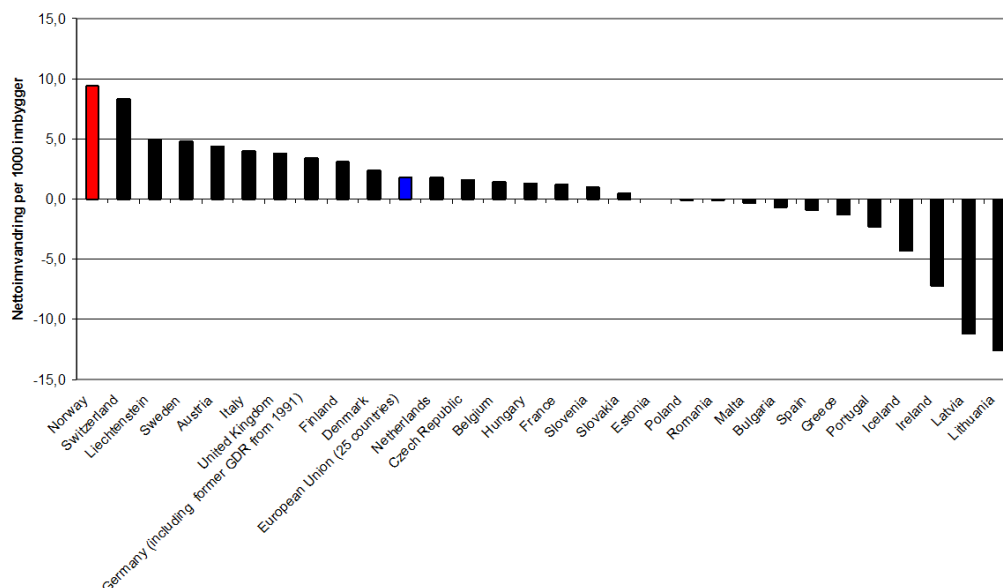
Den samme SSB-rapporten (21/2012) viser også at R3-etterkommere forbruker mer trygd enn øvrig befolkning. De har også en høyere andel på trygdeordninger enn foreldregenerasjonen. Hele 5 prosent av R3-etterkommere mellom 30 og 34 år er for eksempel på arbeidsavklaringspenger. Dette er en dobbelt så høy andel som blant R3-innbyggere og øvrig befolkning. I tillegg har også R3-etterkommere en høyere andel på varig uførepensjon, som har nedsatt arbeidsevne og som er på andre ytelser enn R3-innbyggere. De har også en høyere andel på samtlige trygdeordninger og aktivitetskodene enn øvrig befolkning som vist i figur 2.

Figur 2 Andel på ulike trygdeordninger blant øvrig befolkning, R3-etterkommere og R3-innbyggere mellom 30 og 34 år, 2010. Prosent. Kilde. SSB.

I.5 Norge har Europas høyeste nettoinnvandring

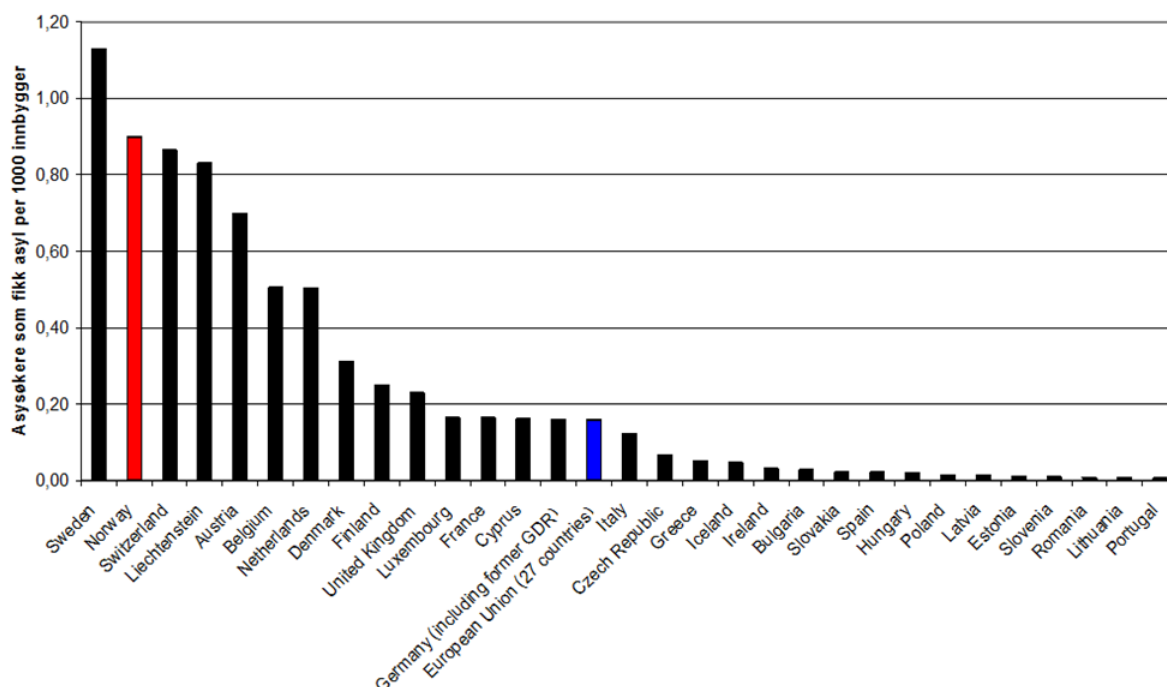
I 2011 hadde Norge Europas høyeste nettoinnvandring med 9,4 personer per 1.000 innbyggere (Eurostat). Dette er over fem ganger høyere enn EU-snittet på 1,8 personer per innbygger. Det er også fire ganger høyere enn vårt naboland Danmark, som hadde en nettoinnvandring på 2,4 personer per 1.000 innbygger.

Figur 3 Nettoinnvandring per 1.000 innbygger i europeiske land i 2011. Kilde: Eurostat.

Seks ganger flere enn EU-gjennomsnittet

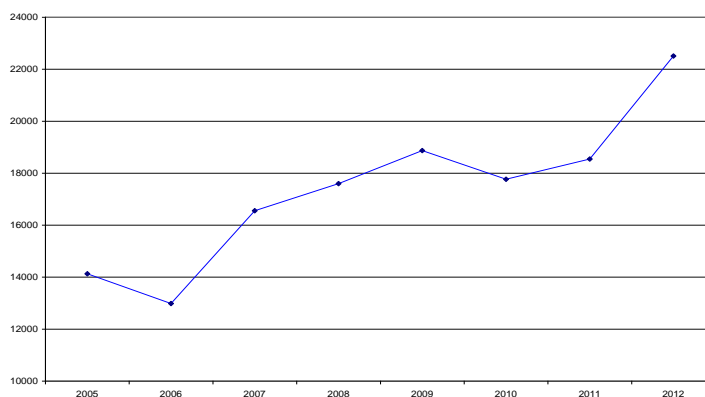
Tallene fra Eurostat er ikke brutt ned på grupper, men de har en oversikt over antall asylsøkere som fikk innvilget asyl (første og andre instans) per 1.000 innbygger. Også her ligger Norge i Europatoppen. Bare Sverige innvilget asyl til flere i 2011, og i 2010 var Norge på topp foran Sverige. Norge innvilget da asyl til hele seks ganger flere asylsøkere per 1.000 innbygger enn EU-snittet (0,9 versus 0,16). Det innebærer at Norge innvilget asyl til tre ganger flere asylsøkere enn vårt naboland Danmark (som lå på 0,3 per 1.000 innbygger). Dersom R3-innvandringen reduseres slik Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg anbefaler til mellom 5.000 og 1.500 personer, vil det bety at Norge vil ha innvandring på nivå med gjennomsnittet i Europa eller på dansk nivå.

Figur 4 Antall asylsøkere som fikk innvilget asyl (første og andre instans) per 1.000 innbygger i europeiske land. Kilde: Eurostat.

Nettoinnvandringen fra R3-land rekordhøy i 2012

SSBs befolkningsstatistikk viser at nettoinnvandringen fra R3-land var rekordhøy i 2012 med 22.500 personer. Dette tilsvarer over en tredjedel (37 prosent) av antall fødte samme år (60.200 fødte). Fra 2005 har nettoinnvandringen fra R3 økt med 8.400 personer eller nesten 60 prosent.

Figur 5 Utviklingen i nettoinnvandring fra R3-land 2005-2012. Antall personer. Kilde: SSB.

Det har for øvrig vært en spesielt stor økning i nettoinnvandringen fra to av landene som har den laveste sysselsettingen det siste året. Nettoinnvandringen fra Somalia var mer enn dobbelt så høy i 2012 som året før, med drøyt 2.800 personer. Fra 2005 er nettoinnvandringen fra Somalia mer enn tredoblet. Nettoinnvandringen fra Eritrea er mer enn femdobbel, fra 300 personer i 2005 til nesten 1.700 i 2012.

Blant innvandrere fra Eritrea var kun 40 prosent sysselsatte i 2012, mens blant innvandrere fra Somalia var bare 28 prosent sysselsatte. Nesten tre av fire innvandrere med bakgrunn fra Somalia er utenfor arbeidslivet. Dette betyr igjen at innvandringen fra disse landene er svært kostbar, langt mer kostbare enn personsnittet for R3-gruppen på 4,1 millioner kroner.

I.6 Inntektsregnskap for innvandrershusholdninger

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg har bestilt inntektsregnskap fra SSB for de 20 største innvandererlandene i Norge. Statistikken er basert på SSBs inntektsregnskap for husholdninger.

For å gjøre tallene mest mulig sammenliknbare og samtidig ta hensyn til at husholdninger uten innvandrerbakgrunn er langt «eldre» enn innvandrershusholdninger, noe som spesielt gir seg utslag i store overføringer av alderspensjoner til norske husholdninger, har vi valgt å holde pensjonister utenfor inntektsregnskapet. Dette har vi gjort ved å avgrense inntektsregnskapet til husholdninger der hovedinntektstaker er mellom 25 og 55 år. Ellers har vi benyttet nøyaktig den samme avgrensingen av inntektsregnskapet for innvandrere etter enkeltland som i SSB-rapport 2007/09.⁷

Det er 1 276 172 husholdninger til sammen, definert som alle husholdninger hvor hovedinntektstakeren er i aldersgruppa 25-55 år. Av disse er 227.472 innvandrershusholdninger, definert som alle husholdninger hvor hovedinntektstakeren er innvanderer eller norskfødt med innvanderforeldre og i aldersgruppa 25-55 år. Alle øvrige husholdninger er differansen mellom alle husholdninger og alle innvandrershusholdninger, og utgjør 1 048 700. Personer i studenthusholdninger er utelatt. Tallene er fra 2011 og gir et gjennomsnitt per husholdning.

⁷ http://www.ssb.no/a/publikasjoner/pdf/rapp_200729/rapp_200729.pdf

Utlignet skatt – store forskjeller

Det er store forskjeller i hvor mye skatt norske husholdninger og innvandrershusholdninger betaler. Mens norske husholdninger i gjennomsnitt betalte 218.000 kroner i skatt, betalte innvandrerbefolkningen i gjennomsnitt 125.000 kroner.

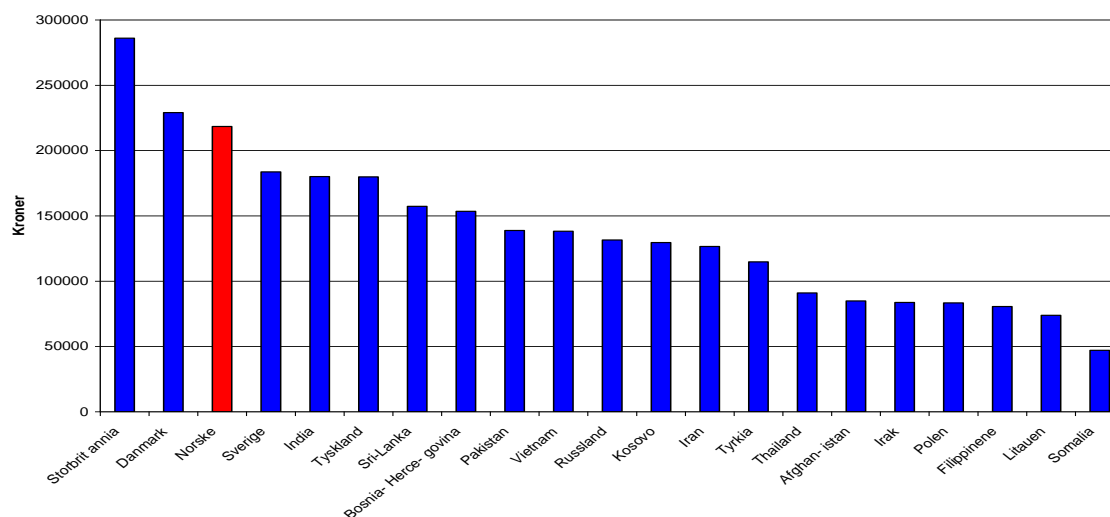
Samtidig er det svært store forskjeller mellom de ulike innvandrergroppene. Husholdninger fra R1-land betalte 202.000 kroner per husholdning, hvilket er nesten like mye skatt som norske husholdninger (8 prosent lavere).

Husholdninger fra R3 betalte 112.000 kroner i skatt, som er halvparten så mye som norske husholdninger. Samtidig betaler R2-husholdninger klart minst skatt, med 84.000 kroner per husholdning. Denne gruppen betalte hele 61 prosent mindre skatt enn de norske husholdningene, jf. tabell 7.⁸

Tabell 7 Utlignet skatt for innvandrershusholdninger versus norske husholdninger. Hovedinntektstaker 25-55 år. Gjennomsnitt kroner. Kilde: SSB.

Husholdningsgruppe	Utlignet skatt	Avvik i kroner	Avvik i prosent
Norske husholdninger	218 400		
Innvandrershusholdninger i alt	125 100	-93 300	-43 %
R1	201 900	-16 500	-8 %
R2	84 300	-134 100	-61 %
R3	111 500	-106 900	-49 %

Det er svært store forskjeller i utlignet skatt mellom enkeltland. For eksempel betalte husholdninger fra Storbritannia nesten seks ganger mer skatt enn husholdninger fra Somalia. Blant de fem enkeltlandene som betalte mest skatt er alle utenom India vestlige naboland av Norge. Blant de fem landene som betalte minst skatt er tre R3-land og to R2-land, jf. figur under.

Figur 6 Utlignet skatt per husholdning etter enkeltland. Hovedinntektstaker 25-55 år. Gjennomsnitt kroner. 2011. Kilde: SSB.

⁸ Den lave skatteinngangen fra disse gruppene har sammenheng med at de har langt lavere sysselsetting og dermed lavere inntekter enn de norske husholdningene.

Husholdninger fra Somalia utmerker seg ved å betale klart minst skatt med bare 47.000 kroner, eller bare drøyt en femtedel så mye som en norsk husholdning betalte i skatt. To av de største innvandringslandene, Polen og Litauen, ligger blant de fem landene som betalte minst skatt med henholdsvis 83.000 og 74.000 kroner i skatt. Det er bare litt over en tredjedel av det en norsk husholdning betalte i skatt.

Det er nettopp fra de landene som bidrar minst til fellesskapet i form av skatt det har kommet flest innvandrere til Norge de siste årene. Bare i 2012 tilsvarte nettoinnvandringen fra Polen og Litauen 15.400 personer, mens Somalia lå på tredje plass med 3.400 personer.

Overføringer fra staten

Det er også store forskjeller i hvor mye overføringer ulike innvandringsgrupper mottar fra staten, sammenliknet med husholdninger med norsk bakgrunn. R2-husholdninger mottok to tredjedeler mindre statlige overføringer (ca. 46.000 kroner) enn R3-husholdninger (ca. 146.000 kroner), jf. tabell 8.

Tabell 8 Overføringer fra staten. Hovedinntektstaker 25-55 år. Gjennomsnitt kroner. 2011. Kilde: SSB.

Husholdningsgruppe	Overføringer	Avvik i kroner	Avvik i prosent
Norske husholdninger	112 400		
Innvandrerhusholdninger i alt	101 400	-11 000	- 10 %
R1	68 300	-44 100	- 39 %
R2	45 700	-66 700	- 59 %
R3	145 900	33 500	30 %

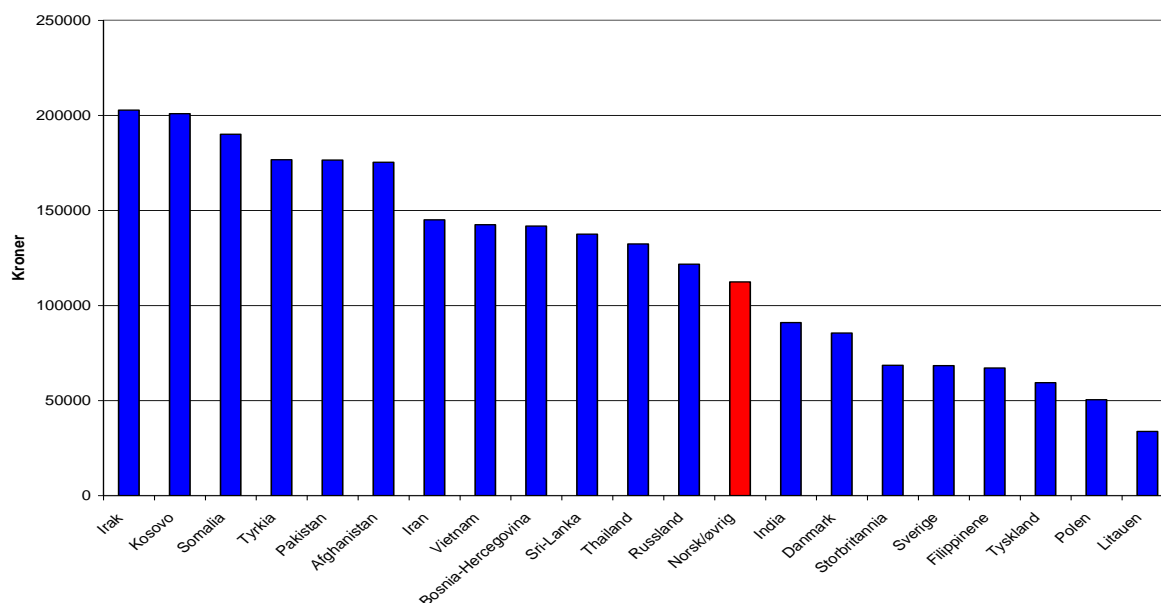
Innvandrerhusholdninger i alt fikk 10 prosent mindre overføringer enn husholdninger med norsk bakgrunn. R1- og R2-husholdninger fikk henholdsvis 39 og 59 prosent mindre overføringer enn norske husholdninger. Dette skyldes først og fremst at norske husholdninger får store overføringer knyttet til yrkesrelaterte ytelser fra folketrygden, som sykepenger og uførepensjoner.

R3-husholdninger fikk imidlertid 34.000 kroner, eller 30 prosent, mer i overføringer enn norske husholdninger. Blant de oppgitte trygdeordningene i SSBs inntektsregnskap skiller R3-husholdninger seg spesielt ut ved at de mottok ti ganger mer sosialhjelp enn norske husholdninger.

Skatt og overføringer fra staten

Samtidig som husholdninger fra Polen og Litauen betalte lite i skatt, er det disse landene som mottok minst overføringer fra staten. Polen og Litauen mottok henholdsvis 50.000 og 34.000 kroner per husholdning i overføringer fra staten, som er mindre enn halvparten av det norske husholdninger fikk. Også husholdninger fra Tyskland, Filippinene og Sverige mottok lite overføringer.

Husholdninger fra Irak, Kosovo, Somalia, Tyrkia, Pakistan og Afghanistan mottok høyest overføringer, fra ca. 203.000 til 175.000 kroner, som er langt over 50 prosent mer overføringer enn norske husholdninger.

Figur 7 Overføringer per husholdning etter enkeltland. Hovedinntektstaker 25-55 år. Gjennomsnitt kroner. Kilde: SSB.

Husholdninger med bakgrunn fra Somalia skiller seg spesielt ut i forhold til sosialhjelp. De fikk utbetalt 35.000 kroner i sosialhjelp, som er over 20 ganger mer enn norske husholdninger.

Dette gir at R2-husholdninger bidrar lite til fellesskapet i form av skatt, men de tar forholdsvis, i alle fall foreløpig, lite ut i form av overføringer. R3-husholdninger kjennetegnes derimot av at de både bidrar langt mindre til fellesskapet i form av innbetalte skatter enn norske husholdninger, samtidig som de tar ut langt mer i form av overføringer.

Inntektsregnskapets balanse

Et bærekraftig samfunn innebærer at forholdet mellom innbetalte skatter og utbetalte overføringer må gå med et solid overskudd for husholdninger hvor hovedinntektstakeren er i sin beste yrkesaktive alder (her mellom 25 og 55 år). Inntektsregnskapet går da også med et relativt solid overskudd på 106.000 kroner for norske husholdninger. Et overskudd på et slikt nivå er imidlertid helt nødvendig for å finansiere alderspensjoner.

Tabell 9 Inntektsregnskapets balanse (skatt minus overføring). Hovedinntektstaker 25-55 år. Gjennomsnitt kroner, 2011. Kilde: SSB.

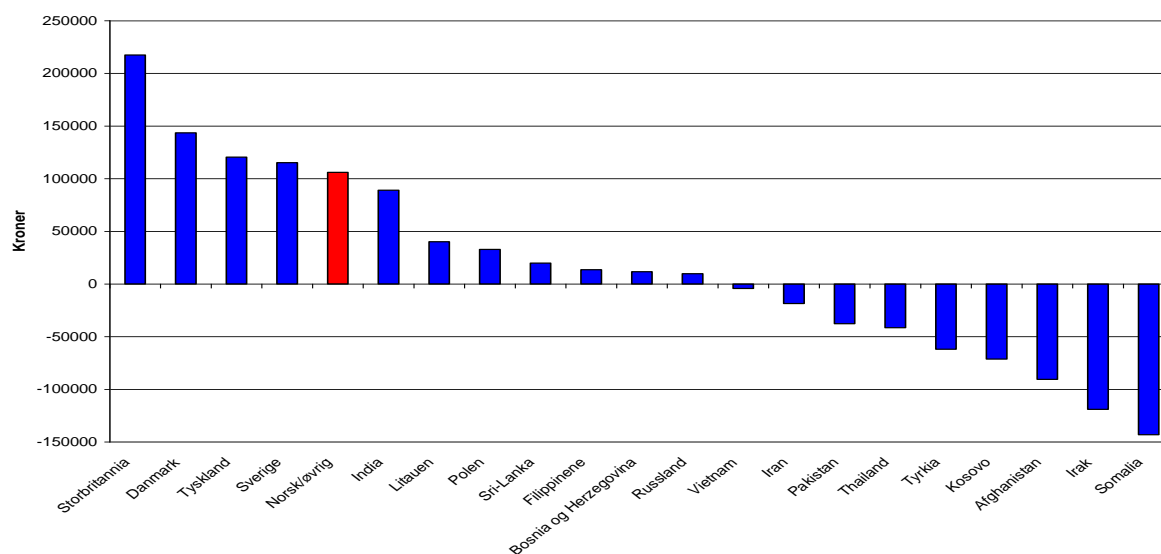
Husholdningsgruppe	Balanse (skatt minus overføringer)	Avvik i kroner	Avvik i prosent
Norske husholdninger	106 000		
Innvandrerhusholdninger i alt	23 700	-82 300	-78 %
R1	133 600	27 600	26 %
R2	38 600	-67 400	-64 %
R3	-34 400	-140 400	-132 %

For innvandrerhusholdninger samlet gikk inntektsregnskapet med 24.000 kroner i overskudd. Dette er 82.000 kr, eller 78 prosent, mindre enn for norske husholdninger. Idet overføringer til alderspensjoner er holdt utenfor er et overskudd på kun 24.000 kroner trolig ikke bærekraftig dersom dagens velferdsordninger skal kunne videreføres.

Samtidig ser vi at det er store forskjeller mellom de ulike innvandrershusholdningene. R1-husholdninger gikk i overskudd med hele 134.000 kroner. Dette er 28.000 kroner, eller 26 prosent, mer enn norske husholdninger. R2-husholdninger hadde derimot bare et overskudd på 39.000 kroner, som er 67.000 eller 64 prosent mindre enn norske husholdninger. Samtidig ser vi at R3-husholdninger hadde 34.000 kroner i minus. Forskjellen på husholdninger med norsk bakgrunn og R3 var på hele 140.000 kroner, det vil si 132 prosent svakere enn norske husholdninger.

Enorme forskjeller mellom enkeltland

Fordelingen etter enkeltland viser enorme forskjeller. Blant de fem landene med høyest overskudd er britene suverent på topp med et overskudd på hele 218.000 kroner, dobbelt så mye som norske husholdninger. Deretter følger husholdninger med innvandrerbakgrunn fra våre nærmeste naboland som Danmark, Tyskland og Sverige. Husholdninger med bakgrunn fra India er på femteplass, med et overskudd på 89.000 kroner, 15 prosent lavere enn for norske husholdninger.

Figur 8 Inntektsregnskapets balanse (skatt minus overføring) per husholdning etter enkeltland. Hovedinntektstaker 25-55 år. Gjennomsnitt kroner. 2011. Kilde: SSB.

Blant husholdningene med underskudd utgjør syv av åtte R3-land. Husholdninger fra Afghanistan, Irak og Somalia gikk med mellom 91.000 og 143.000 kroner i underskudd. Det vil si at forskjellene mellom disse og norske husholdninger var på mellom 200.000 og 250.000 kroner per år. Dersom forskjellene videreføres på dette nivået i 10 år vil dette medføre ekstrakostnader i forhold til norske husholdninger på mellom 2 og 2,5 millioner kroner per husholdning.

Samtidig ser vi at en av de gruppene som har lengst botid i Norge, husholdninger med bakgrunn fra Pakistan, gikk med 38.000 kroner i underskudd. Husholdninger fra nabolandet India, som har omtrent samme botid i Norge, gikk derimot med 89.000 kroner i overskudd. Begge er gruppert som R3-land. Dette illustrer betydningen av å vise innvanderrelatert statistikk fordelt etter enkeltland.

1.7 Asylinstituttet og konvensjoner

Ovenfor har vi sett hvilke enorme kostnader som følger av rekordhøy innvandring. Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg mener denne utviklingen må stanses og viser i denne sammenhengen spesielt til hvordan asylinstituttet har utviklet seg.

Flyktningkonvensjonen ble vedtatt i FN's generalforsamling i 1951 og ratifisert av Norge i 1952. Den trådte i kraft i 1954. Konvensjonen ble utarbeidet av FN i kjølvannet av 2.verdenskrig og var også en videreføring fra flere tidligere internasjonale avtaler om flyktnings stilling, spesielt Menneskerettighetserklæringen fra 1948. Ifølge FN-sambandet garanterer Menneskerettighetserklæringen flyktninger retten til å søke opphold i et annet land, men det forelå ingen plikt for andre land til å ta imot flyktninger. Hensikten med en egen konvensjon om flyktninger var derfor å pålegge mottakerlandene en slik plikt.⁹

Samtidig er Flyktningkonvensjonen en folkerettslig avtale som omhandler mellomstatlige rettsforhold. Konvensjonen inneholder vilkårene for anerkjennelse som flyktning, men *pålegger ikke* statene å gi beskyttelse til de som faller inn under flyktningdefinisjonen. Folkerettslig asyl er således ikke noe enkeltpersoner eller grupper har krav på. Tvert imot heter det at asylretten er en stats *rett* til å gi asyl uten derved å krenke eller foreta en uvennlig handling overfor den stat vedkommende har flyktet fra. Den enkelte flyktnings rett til asyl er derfor overlatt til hver stats interne lovgivning.¹⁰ Dette korresponderer med at en rekke land, herunder Norge, har vedtatt en kvote for FN-flyktninger (også kalt overføringsflyktninger/kvoteflyktninger). Som regel er disse anerkjent som flyktninger av FN's høykommissær for flyktninger (UNHCR) før de blir overført til et annet land.¹¹

Forutsetningene for flyktningssystemet har endret seg dramatisk siden flyktningkonvensjonen ble vedtatt for over 60 år siden. Kravet om andre lands moralske plikt til å hjelpe mennesker på flukt, støtter Fremskrittpartiet fullt og helt. Derimot ser vi med bekymring på hvordan et institutt som omfattet reelle flyktninger har utviklet seg til et redskap for folkevandring, ikke minst for en bedre økonomisk tilværelse i et annet land. Det har etablert seg et system ved siden av flyktningssystemet, ofte betegnet som «asylinstituttet». I asylinstituttet har det utviklet seg en praksis der personer selv påberoper seg retten til asyl, altså ett eller annet beskyttelsesbehov, og der den enkelte stat pålegges bevisbyrden for behovet for beskyttelse eller ei. Samtidig er det slik at for å ha rett til asyl, må vedkommende fylle vilkårene for å kunne anses som flyktning i utlendingslovens og Flyktningkonvensjonens forstand.

Mens flyktningkonvensjonen baserte seg på erfaringer fra 2.verdenskrig, der personer på flukt typisk søkte tilflukt i nærmeste trygge land og av midlertidig karakter (de fleste ønsket å returnere til hjemlandet når det var mulig), er asylinstituttet av en helt annen karakter. Asylsøkere reiser nå halve jorda rundt, typisk til Europa og andre vestlige land, og søker om permanent opphold for deretter å søke om opphold for resten av familien på familiegjenforening (typisk ektefelle og eventuelle barn, eventuelt foreldre og eventuelle søsken). I realiteten må dette kunne defineres som en velferdsinnvandring, som dertil går på bekostning av reelle flyktninger.

En destinasjon som Norge, eller Europa for øvrig, er ikke tilfeldig valgt. Fremskrittpartiets Bærekraftutvalg viser i denne sammenheng til operasjon "Aphrodite" som på slutten av 2012 ble gjennomført av norsk politi i samarbeid med 27 EU-land. Hensikten var å undersøke reiserutene til innvandrere uten lovlig opphold i Europa. Det er stipulert at omkring 8 millioner personer uten lovlig opphold er på reise gjennom Europa, men Schengen-samarbeidet (som tillater fri ferdsel av borgerne som er med i samarbeidet og utenlandske statsborgere med oppholdstillatelse eller besøksvisum til Schengen-området) gjør det vanskelig å ha oversikt. 12 norske politidistrikter deltok og gjorde kontroller ved flyplasser, veier og havner i operasjon "Aphrodite". I løpet av kontrollene i to uker i november sjekket politiet ekstra nøye 55 personer, som utgjorde 13 prosent av ankomstene. For Norges del var resultatet entydig: De fleste kom til Norge fra andre EU-land, som tilsier at de egentlig skulle

⁹ <http://www.fn.no/Bibliotek/Avtaler/Flyktninger/Flyktningkonvensjonen>

¹⁰ <http://no.wikipedia.org/wiki/Flyktningkonvensjonen>

¹¹ Stortinget bestemmer hvor mange overføringsflyktninger Norge skal ta imot og hvilken nasjonalitet og hvilket område de skal komme fra. Kvoten er for tiden på 1.200 personer i året. <http://www.udi.no/Sentrale-tema/beskyttelse/Asylsokere-og-flyktninger/Overforingsflyktninger/>

søkt asyl i et annet land (etter den såkalte Dublin-forordningen). Halvparten kom med buss og de fleste av turene var organisert. Nesten uten unntak hadde de falske dokumenter, eller ble pågrepet uten dokumenter.¹²

Om lag 95 prosent av alle asylsøkere i Norge kommer uten identitetspapirer.¹³ Uten at det finnes anerkjent statistikk på området, vet vi at mange av disse har kvittet seg med identitetspapirene før de ankommer Norge, eventuelt holder dem skjult, fordi de vet at de ikke oppfyller kriteriene for å få beskyttelse. Andre kommer ved bruk av andre personers identitetsdokumenter eller ved bruk av falske dokumenter, noe Politiets sikkerhetstjeneste har advart mot i årevis.¹⁴ Selvsagt kan det også være at en har en plausibel grunn til ikke å ha identitetspapirer, for eksempel at en kommer fra et land der det er vanskelig å få sikre identitetspapirer, men all den tid systemet åpner for juks vil det også være de som faktisk ikke har mulighet til å frembringe identitetsdokumenter som rammes av dagens system.

I fjor ble det innvilget 6.234 asylsøknader til personer som av en eller annen grunn påberopte seg beskyttelse i Norge. Det innebærer at bare i løpet av 2012 kan det ha kommet et stort antall personer til Norge med falsk identitet, noe som bekreftes av Nasjonalt ID-senter.¹⁵ Ifølge UDI ble det i fjor innvilget 206.605 oppholdstillatelser og til flere av disse er det knyttet stor usikkerhet til identiteten. At mange får opphold i Norge uten at vi kjenner deres identitet, men at den bare er «sannsynliggjort» er et stort og voksende samfunnsproblem. I perioden 2010-2012 fikk 13.167 asylsøkere opphold med «sannsynliggjort» identitet, mens 12.626 personer fikk familieinnvandring og 1.189 fikk arbeidsopphold med samme status («sannsynliggjort» identitet).¹⁶ På to år har altså minst 27.000 personer fått opphold i Norge uten at vi er sikre på hvem de er og uten at vi vet om det foreligger et reelt beskyttelsesbehov.

I tillegg har vi problematikken med at noen opererer med flere identiteter. Ifølge Skattedirektoratet har de bare de to siste årene oppdaget 300-400 personer med falsk identitet i Norge, som betegnes som «toppen av isfjellet».¹⁷ En mann med irakisk opphav opererte i flere år i Norge med hele ni identiteter, en identitet i Folkeregisteret, i straffe- og politiopplysningsregisteret to helt andre identiteter, i politiets saksbehandlingssystem med ytterlige to andre identiteter og i den politioperative loggen står vedkommende med fire helt andre identiteter.¹⁸ Med en rekke identiteter er det åpenbart enklere å bedrive både familieinnvandringsjuks, trygdesvindler med for eksempel sykepenger, fødselspenger, arbeidsavklaringspenger og uførepensjon, i tillegg skatteunndragelser og annen kriminalitet.

Dagens system legger ikke bare til rette for identitetsjuks, men holder også liv i organisert kriminalitet som for eksempel menneskesmugling, at kvinner, endog barn, utnyttes til sexindustrien eller organsalg. Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg mener det er helt uholdbart og det burde for lenge siden vært satt en stopper for.

Samtidig setter ulike konvensjoner opp et vern for asylanter/flyktninger som kan slå urimelig ut, særlig siden konvensjonene kan tolkes ulikt av de kontraherende parter. For eksempel er en rekke personer som har medvirket til drap, tortur og undertrykkelse i sine hjemland, fortsatt i Norge – og det selv om de er fratatt sin flyktningstatus. De blir heller ikke straffeforfulgt her. I Norge i dag fungerer systemet slik at disse gis tilbud om å bo på mottak og om å jobbe.¹⁹

¹² <http://www.aftenposteninnsikt.no/2-februar-2013/reiser-europa-rundt-f%C3%B8r-de-s%C3%B8ker-asyl-i-norge>

¹³ http://www.aftenbladet.no/nyheter/lokalt/article699167.ece#.Uf4Cs_U4VwU

¹⁴ <http://www.vg.no/nyheter/innenriks/artikkel.php?artid=10016796>

¹⁵ <http://www.vg.no/nyheter/innenriks/artikkel.php?artid=10111375>

¹⁶ <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/27000-fikk-opphold-med-usikker-identitet-7163063.html#.UfvcAfU4VwU>

¹⁷ <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/Fant-over-300-falske-personer-i-skatteliste-7118390.html#.UgEPTPU4VwU>

¹⁸ http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/Sa-lett-er-det-a-fa-falsk-identitet-i-Norge-7118388.html#.UgEQ2_U4VwU

¹⁹ <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/59-personer-fratatt-status-som-flyktning-etter-alvorlig-kriminalitet-7269243.html#.Ufvp8vU4VwU>

Dette skjer fordi dagens regjering tolker flyktningkonvensjonen slik at den gir de samme personene vern mot retur til områder hvor de risikerer forfølgelse. Samtidig hensyntas ikke konvensjonens definisjon av flyktning og hvem konvensjonen *ikke* gjelder for. For eksempel heter det innledningsvis i Flyktningkonvensjonen (bokstav F):

F. Bestemmelsene i denne konvensjon skal ikke ha anvendelse på personer om hvem det er alvorlig grunn til å anta at de:

- a) har gjort seg skyldig i en forbrytelse mot freden, en krigsforbrytelse eller en forbrytelse mot menneskeheten, således som disse forbrytelser er definert i de internasjonale avtaler som tar sikte på å gi bestemmelser om slike forbrytelser;
- b) har gjort seg skyldig i en alvorlig ikke-politisk forbrytelse utenfor tilfluktslandet, før han fikk adgang til dette land som flyktning;
- c) har gjort seg skyldig i handlinger som er i strid med de Forente Nasjoners formål og prinsipper.

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg er av den formening at dagens asylpraksis bryter med både flyktningkonvensjonen og andre konvensjoners intensjon, idet systemet beviselig ikke fungerer. De mest skadelidende under et ikke-fungerende system, er de som faktisk har et reelt beskyttelsesbehov. Disse vil sjelden kunne reise halve verden rundt for selv å oppsøke et land de måtte ønske å søke beskyttelse i. Derfor fungerer også systemet særdeles urettferdig. Selv mange av dem som faktisk klarer å samle inn nok penger for en slik reise, kan utsette seg selv og sin familie for stor fare. Dette både under selve reisen, der spesielt barn, unge og kvinner er sårbare, og dersom ikke opphold oppnås vil den samme og vedkommendes familie kunne settes i en verre økonomisk situasjon enn før «flukten» startet.

Bærekraftutvalgets primære målsetting med asyl- og flyktningpolitikken er at det etableres et nytt internasjonalt asyl- og flyktningssystem, for eksempel i regi av FN-systemet. Dette systemet må ta utgangspunkt i den nåværende situasjonen og de realiteter som faktisk lå til grunn for Flyktningkonvensjonen. Ikke minst er prinsippet om opphold av midlertidig karakter og nærhetsområde vesentlig, da både midlertidig opphold og lignende kultur og religion minsker mulighetene for konflikter med lokalebefolkning og oppholdsland.

Vi kan hjelpe langt flere

Per i dag er det stipulert at om lag 45,2 millioner mennesker er på flukt, herav ca. 16,4 millioner mennesker utenfor eget land. En omlegging av dagens system vil frigjøre både økonomiske og administrative ressurser som, sammen med besparelsene ved begrenset innvandring til et høykostnadsland som Norge, vil føre til at Norge kan hjelpe langt flere mennesker i faktisk nød i deres nærområder. Dette er langt mer forsvarlig enn et system der noen «trekker vinnerloddet» og får opphold i Norge. Når systemet som bidrar til folkevandring legges om, vil heller ikke menneskesmugling og kriminalitet som følger i dens kjølvann lenger være attraktivt.

Samtidig som systemet legges om, der Norges bidrag til dette arbeidet skal være betydelig, skal heller ikke Norge unndra seg sine moralske forpliktelser til å hjelpe reelle flyktninger. Bærekraftutvalget foreslår derfor at antallet FN-flyktninger (overføringsflyktninger) doubles fra dagens nivå, med inntil 3.000 personer per år.

En slik omlegging av asyl- og flyktningssystemet vil kreve omfattende endringer av relevante konvensjoner og egen lovgivning, som sannsynligvis vil måtte ta flere år. Norge må derfor søke internasjonalt samarbeid på området, og Bærekraftutvalget foreslår Norge tar initiativ overfor Nordisk Råd, EU og FN for å fremforhandle en ny Flyktningkonvensjon.

Bærekraftutvalget foreslår også at Norge tar initiativ til et fellesnordisk samarbeid om opprettelse og drift av sikrede mottakssentre fortrinnsvis i asylsøkere/flyktningers nærrområde, og eventuelt under kontroll av FNs høykommissær for flyktninger. Sikrede mottakssentre vil også gi kontroll på personer uten sikker identitet og de som kan utgjøre en fare for rikets sikkerhet. I denne sammenheng vises det også til problematikken med asylsøkere som forsvinner fra mottak, bare for 2012 skal dette omhandle i underkant av 2.400 personer.²⁰ Flere av disse er barn.²¹

Det må også opprettes en database for lagring av biometri for alle som søker opphold i Norge, ikke minst for å avdekke svindel med flere identiteter og for å sikre en identitet til alle som oppholder seg i landet.

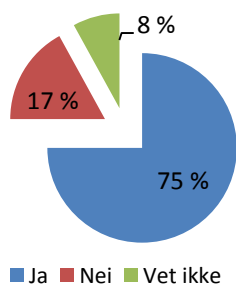
Samtidig må asylordningen strammes betydelig inn. Avdekkes eksempelvis forsøk på å skjule og/eller svindle med identitet skal det automatisk føre til avslag på opphold, samt utvisning fra Norge på livstid. I dag tar også saksbehandlingen svært lang tid, ikke minst på grunn av systemets mulighet for såkalt «omgjøringsanmodning». Hvis en asylsøker får avslag på sin søknad hos Utlendingsdirektoratet (UDI) har vedkommende rett til å klage. Klagen behandles i Utlendingsnemnda (UNE). Får ikke klageren medhold, skal vedkommende forlate Norge (frivillig). Men så kommer vedkommendes mulighet til å be om en omgjøring av saken, altså at UNE ser på saken igjen, for eksempel ut fra at søkeren mener å ha nye opplysninger å komme med. En slik omgjøringsanmodning kan bes om en rekke ganger, og det er ikke uvanlig at samme sak behandles 10-12 ganger. Men ofte er det eneste nye at tiden har gått og at foreldre påberoper at barna har fått sterkere tilknytning til Norge i denne tiden som foreldrene har oppholdt seg ulovlig i Norge. Bærekraftutvalget mener dette er svært uheldig, og tar ikke hensyn til barnas beste. Utvalget foreslår derfor å fjerne muligheten for omgjøringsanmodning.

Bærekraftutvalget mener at behandling av en asylsøknad fortrinnsvis skal ta under tre måneder og det gis kun én mulighet for å anke saken. Gjenopptakelse skal ikke være mulig.

Solid støtte i folket

Det er fra ulikt hold blitt hevdet at Fremskrittpartiets politikk for å begrense den ikke-vestlige innvandringen (fra R3-land) og heller prøve å hjelpe flere i deres hjemområder, ikke har støtte i folket. Tvert om viser det seg at støtten er solid. Dette bevitner en undersøkelse Fremskrittpartiets Bærekraftutvalg har fått utført av Sentio Research Norge.²²

Ett av spørsmålene i undersøkelsen lyder som følger: «Bør Norge legge om politikken og begrense mest mulig den ikke-vestlige innvandringen og heller prøve å hjelpe flere i deres hjemområder?»

Et flertall på 75 prosent sier ja til mest mulig begrensning av den ikke-vestlige innvandringen til Norge og heller hjelpe flere i deres nærområder, mens kun 17 prosent sier nei. 8 prosent vet ikke.

For *Fremskrittpartiets* del sier hele 96 prosent av våre velgere at de ønsker en omlegging av politikken i tråd med vårt forslag, mens kun 2 prosent svarer nei eller vet ikke.

²⁰ <http://www.tv2.no/nyheter/innenriks/flere-asylsoekere-forsvinner-fra-mottak-3980139.html>

²¹ <http://www.reddbarna.no/nyheter/naar-barn-forsvinner-fra-mottak>

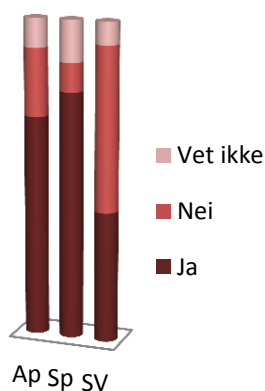
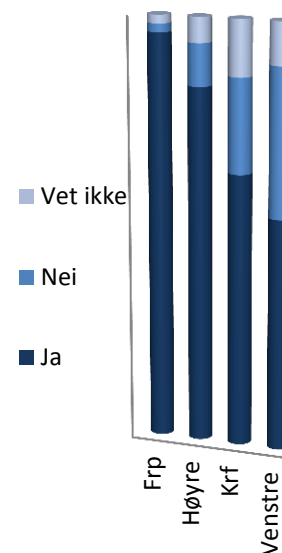
²² Undersøkelsen består av et representativt utvalg på 1.000 personer over 15 år. 300 på fasttelefon og 700 på mobil. Fasttelefonutvalget er trukket fra DM-husets abonnementsdatabase, mobilnumre tilfeldig fra nummerseriene til Post- og Teletilsynet. Intervjuene ble gjennomført i uke 26 2013. Feilmarginene varierer fra 1,9 prosent ved en 10/90-fordeling til 3,1 prosent ved en 50/50-fordeling. Intervjuene ble gjennomført av Sentio Research Norge i uke 26 i 2013.

Det er også et betydelig flertall av *Høyres* velgere som ønsker å begrense den ikke-vestlige innvandring mest mulig og heller yte mer hjelp i deres nærområder, der 85 prosent av de spurte sier ja. 10 prosent sier nei, mens 6 prosent svarer vet ikke.

Av *Kristelig Folkepartis* velgere er det et flertall på 64 prosent som ønsker en omlegging av politikken i samsvar med Fremskrittspartiets forslag, mens 22 prosent sier nei og 13 prosent svarer vet ikke.

Også blant *Venstres* velgere er det et lite flertall som sier ja, med 55 prosent. 35 prosent sier nei, mens 10 prosent svarer vet ikke.

Ser vi på dagens regjering, bestående av Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti, er det flertall hos både Senterpartiet og Arbeiderpartiet for en mest mulig begrensning av den ikke-vestlige innvandringen til Norge og heller hjelpe flere i deres nærområder. Et knapt flertall av Sosialistisk Venstrepartis velgere sier derimot nei.

Blant *Arbeiderpartiets* velgere sier 69 prosent ja til en omlegging av politikken i tråd med Fremskrittspartiets forslag, mens 21 prosent sier nei og 9 prosent svarer vet ikke.

Hos *Senterpartiets* velgere sier hele 78 prosent ja, kun 9 prosent sier nei, mens 13 prosent svarer vet ikke.

Av *Sosialistisk Venstrepartis* velgere sier et mindretall på 41 prosent ja, mens 51 prosent sier nei. 7 prosent svarer vet ikke.

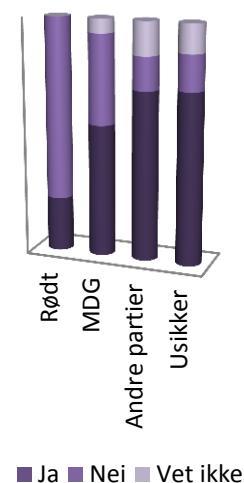
For partiet Rødt, Miljøpartiet De Grønne, andre partier og for dem som er usikker/ikke skal stemme, er situasjonen som følgende:

23 prosent av *Rødts* velgere sier ja, mens hele 77 prosent sier nei. Ingen har svart at de ikke vet.

56 prosent av velgerne til *Miljøpartiet De Grønne* sier ja, 38 prosent sier nei, mens 6 prosent svarer vet ikke.

For *andre partier* støtter 71 prosent en slik omlegging av politikken, mens 14 prosent sier nei eller vet ikke.

For dem som *ikke vet/skal ikke stemme* (usikker) sier 72 prosent ja, 15 prosent nei og 12 prosent vet ikke.

1.8 Innstramming i familieinnvandring

Retten til familieliv er en av de grunnleggende rettigheter i ethvert menneskes liv og er et bærende prinsipp i de fleste konvensjoner og regelverk. Det er derimot ingenting som tilsier at en stat skal forplikte seg til å forsørge en familie. Slik familieetablering og -gjenforeningsordningen fungerer i dag er det derimot tilstrekkelig at kun ekteskapskontrakten ligger til grunn for rett til varig opphold i Norge, uten hensyn til om ektefellen kan bidra i det norske samfunnet.

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg ønsker å rette oppmerksomheten over til ulike personers mulige bidrag, der vår primære målsetting er at ekteskapskontrakter alene ikke skal kunne legges til grunn for innvandring til Norge. Det betyr ikke at den samme ektefellen ikke kan innvandre til Norge, slik at familielivet kan realiseres her, men det innebærer at det er ektefellens mulige bidrag til samfunnet som blir det vesentlige, altså ektefellenes muligheter for arbeid eller utdanning i Norge. Dette kravet skal ikke gjelde for overføringsflyktninger som allerede var gift før vedtak om opphold i Norge.

Hva gjelder retten til familieliv, er det også verdt å merke seg følgende: Ifølge Den europeiske menneskerettighetsdomstolen kan ikke et ektepar/samboere selv bestemme i hvilket land familielivet skal finne sted.²³

Det er for øvrig ingen tvil om at ekteskapsinstituttet misbrukes for å få opphold i Norge, både gjennom tvangsekteskap, barneekteskap, proformaekteskap, søskenekteskap og lignede, i tillegg til at systemet legger til rette for menneskehandel. Alt dette bryter med grunnleggende frihetsverdier, som for eksempel likestilling, likeverd, valgfrihet og trygghet, som er en del av grunnlaget for Fremskrittspartiets politikk. All den tid ekteskapskontrakter alene ikke er et innvandringsverktøy, vil denne problematikken langt på vei opphøre.

Som eksempel på misbruk kan nevnes at våren 2010 innførte Utlendingsdirektoratet (UDI) tilbud om DNA-testing av somaliske ektefeller uten felles barn. Bakgrunnen var at det var grunn til å tro at enkelte i denne gruppen utga seg for å være ektefeller, men i realiteten var søsken. Treffprosenten da denne typen testing ble innført lå på i overkant av 40 prosent, inkludert de som ikke møtte til testing. Fra 2011 til 2012 gikk treffprosenten ned til omkring 25 prosent, der UDI presiserer at de har testet de fleste ektefeller uten felles barn. I mars 2012 begynte UDI også å tilby DNA-tester til ektefeller uten felles barn i tre andre store søkergrupper, Etiopia, Eritrea og Afghanistan. Det er for tidlig å si noe om treffprosenten i disse DNA-testene, men UDI informerer om at de har hatt enkelte treff i alle grupper. Misbruket av ekteskapsinstituttet sammen med det totale fraværet av en vurdering av ektefellers mulige bidrag til samfunnet, har ført til Bærekraftutvalgets beslutning om å arbeide for å avvikle dagens ordning. Det vil etter all sannsynlighet innebære et omfattende og tidkrevende arbeid, ikke minst knyttet til internasjonale avtaler og konvensjoner. Innen dette er realisert, foreslår Bærekraftutvalget en rekke innstramminger i familieinnvandringen.

Bærekraftutvalget har tatt til ordet for at det skal stilles strengere krav for å oppnå norsk statsborgerskap (jf. pkt. II.1), blant annet ut fra ønsket om at man skal ha bidratt til samfunnet før en kan utløse rettigheter. Derfor mener utvalget at det kun er norske statsborgere som skal kunne utløse retten til familieetablering i Norge. I tillegg fordrer det at før en kan søke familieetablering, skal en ha arbeidet og/eller studert i 7 år etter fullført grunnskole. En slik 7-årsregel vil ha den samme effekten som den danske 24-årsgrensen, men med langt bedre tilleggseffekter, da den skjerpe kravene til å kunne forsørge seg selv og eventuelt ektefellen. I tillegg vil regelen, sammen med Fremskrittspartiets krav om at paret ikke skal ha større samlet tilknytning til noe annet land enn Norge, bedre beskytte de unge mot tidlige transkontinentale arrangerte ekteskap. Vi foreslår også en gjeninnføring av forbud mot søskenbarneekteskap.

Bærekraftutvalget foreslår videre å skjerpe de økonomiske kravene, ved at referansepersonen ikke skal ha mottatt økonomisk sosialhjelp, kvalifiseringsstøtte eller bostøtte fra NAV de siste 3 årene, samt å øke inntektskravet til å tilsvare 4 G. Den økonomiske garantien referansepersonen skal stille, er 100.000 kroner.

²³ Den Europeiske Menneskerettighetsdomstol 28. mai 1985 (Abdulaziz, Cabales og Balkandi).

Samtidig er det Bærekraftutvalgets mening at ekteskapskontrakter som ikke korresponderer med norsk lov, ikke skal legges til grunn for vurdering av opphold i Norge. For eksempel gjelder dette ekteskapskontrakter der kvinnen er frarøvet grunnleggende skilsmisserettigheter. Lik rett til skilsmisse for begge kjønn er en sentral del av norsk lovgivning, og skal etter utvalgets tolkning ikke fravikes når ekteskapskontrakter benyttes som innvandringsverktøy. Ved den norske ambassaden i Pakistan heter det at man aldri har sett en ekteskapskontrakt (nikah namah) ved søknad om innvandring til Norge der kvinner har fått nedfelt en selvstendig delegert skilsmisserett. En slik rett medfører at ektemannen ikke kan stoppe henne fra å gå rettens vei og ta ut skilsmisse, slik han kan automatisk i kraft av sitt kjønn.

I.9 Innvandring: Flertallet ønsker Fremskrittspartiets politikk

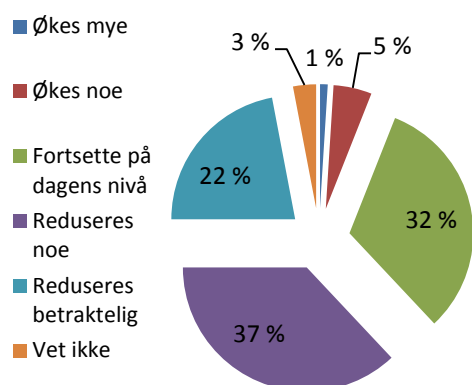
- *Regjeringens politikk må representere flertallet i folket, sier Fabian Stang.*

- *Så Frp skal ikke bestemme innvandrings- og integreringspolitikken til en borgerlig regjering?*

- *Nei. Det går ikke å få gjennomslag for sine særstandpunkter når man skal gå inn i regjering. På dette området representerer Frp et mindretall i befolkningen, sier Stang.*

Dagbladet, 15.juli 2013

Oslos ordfører Fabian Stang (H) har helt rett i at regjeringens politikk må representere

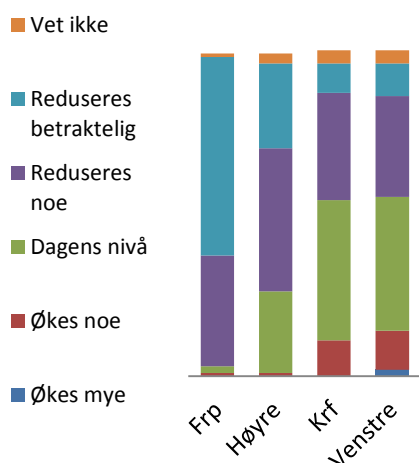
flertallet i folket, så også her er Høyre og Fremskrittpartiet enige. Men så tar Stang sørgelig feil når han tror at Fremskrittpartiet representerer et mindretall i befolkningen, noe undersøkelsen Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg har fått utført av Sentio Research Norge bekrefter.²⁴

Flertall for å begrense innvandringen

Ett av spørsmålene i undersøkelsen lyder som følgende «Mener du innvandringen skal økes mye, økes noe, fortsette på dagens nivå/være uforandret, reduseres noe, eller reduseres

betraktelig?»

Et flertall på *59 prosent* mener at innvandringen skal begrenses. Herav mener 37 prosent at den skal reduseres noe, mens 22 prosent mener den skal reduseres betraktelig.

32 prosent mener at innvandringen skal fortsette på dagens nivå.

Bare *6 prosent* mener innvandringen skal økes, herav 5 prosent som mener den skal økes noe, mens 1 prosent mener den skal økes mye.

Så vi kan trygt slå fast at det er et betydelig flertall, 81 prosent, som ikke ønsker en økning i innvandringen. Tvert om mener flertallet at den skal reduseres.

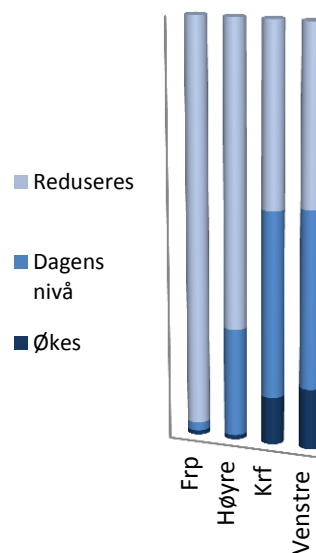
Av våre velgere i *Fremskrittspartiets* sier 95 prosent at de ønsker reduksjon av innvandringen (34 prosent noe reduksjon og 61 prosent betraktelig), mens kun 2

²⁴ Jf. fotnote 22.

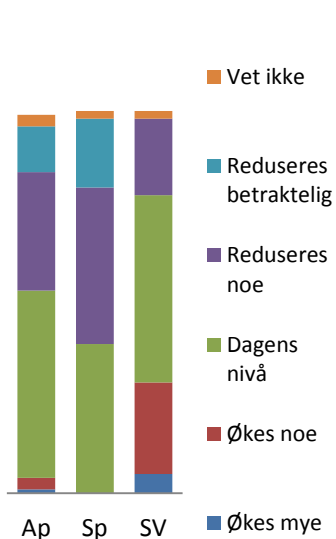
prosent ønsker en innvandring på dagens nivå. 1 prosent sier de ønsker høyere innvandring.

Interessant er det at et flertall av *Høyres* velgere også ønsker en reduksjon av innvandringen. 70 prosent av de spurte som stemmer Høyre vil ha redusert innvandring. Herav vil 44 prosent redusere noe, mens 26 prosent vil ha en betraktelig reduksjon. 25 prosent ønsker en innvandring på dagens nivå. Som i Fremskrittspartiet ønsker kun 1 prosent høyere innvandring.

Siden Fremskrittspartiet er det eneste partiet som tar klart til ordet for å redusere innvandringen kan det være at 70 prosent av Høyres velgere gjør klokt i å stemme Fremskrittspartiet. Det samme gjelder for over 40 prosent av velgerne i Kristelig Folkeparti og Venstre:

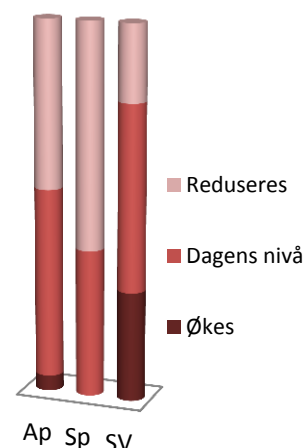
Hos *Kristelig Folkeparti* og *Venstre* er velgerne omtrent delt på midten. I Kristelig Folkeparti er det 42 prosent som ønsker å redusere innvandringen (33 prosent noe og 9 prosent betraktelig), mens 43 prosent havner på dagens nivå. Av Venstres velgere er det 41 prosent som vil ha redusert innvandringen (31 prosent noe og 10 prosent betraktelig), mens 41 prosent vil ha en innvandring på dagens nivå. 11 prosent av Kristelig Folkepartis velgere ønsker høyere innvandring, mens 14 prosent av Venstres velgere ønsker det samme.

Ser vi på dagens regjering, bestående av Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti, er det først og fremst Senterpartiets velgere som ønsker seg reduksjon mens Sosialistisk Venstreparti utmerker seg i motsatt retning.

Av *Arbeiderpartiets* velgere ønsker 42 prosent en redusert innvandring, herav 31 noe reduksjon og 12 prosent en betraktelig reduksjon. 49 prosent ønsker en innvandring på dagens nivå. 4 prosent ønsker økt innvandring.

Hos *Senterpartiet* vil 59 prosent begrense innvandringen, hvorav 41 prosent vil ha noe reduksjon og 18 prosent redusere betraktelig. 39 prosent vil videreføre dagens innvandningsnivå. Ingen av Senterpartiets

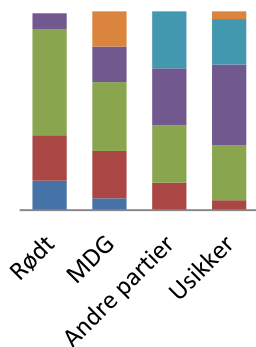

velgere vil øke innvandringen.

Da ser situasjonen annerledes hos *Sosialistisk Venstreparti*. 20 prosent av Sosialistisk Venstrepartis velgere vil redusere innvandringen noe og ingen vil redusere den betraktelig. 49 prosent vil ha en innvandring på dagens nivå, mens 29 prosent vil øke innvandringen. Herav vil 24 prosent øke innvandringen noe, mens 5 prosent vil øke den mye.

For partiet Rødt, Miljøpartiet De Grønne, andre partier og for dem som er usikker/ikke skal stemme, er situasjonen som følgende:

8 prosent av *Rødts* velgere vil redusere innvandringen noe, men 59 prosent vil ha en innvandring på dagens nivå. 38 prosent vil øke innvandringen, herav 23 prosent noe og 15 prosent mye.

18 prosent av velgerne til *Miljøpartiet De Grønne* vil redusere innvandringen noe, mens 35 prosent vil ha en innvandring på dagens nivå. 30 prosent vil øke innvandringen, herav 24 prosent noe og 6 prosent mye. Ellers utmerker velgerne til Miljøpartiet De Grønne med at hele 18 prosent svarer at de ikke vet.

For *andre partier* sier 58 prosent at de vil redusere innvandringen, herav 29 prosent noe og 29 prosent betraktelig. 29 prosent vil ha en innvandring på dagens nivå, mens 14 prosent vil øke innvandringen noe.

For de som *ikke vet/skal ikke stemme* ønsker 64 prosent reduksjon i innvandringen, herav 41 prosent noe og 23 prosent betraktelig. 28 prosent støtter en innvandring på dagens nivå, mens 5 prosent vil øke innvandringen noe.

II Kulturell bærekraftig innvandring

Det politiske lederskapet har måtte ta innover seg en rekke sentrale erkjennelser etter at innvandringen til Norge skjøt fart på 1970-tallet. For eksempel har den ene etter den andre regjering måttet innse at «integrering» er mer komplekst enn ideen om at «alle vil bli som oss». Ikke minst antok man at barna som fødes i Norge av foreldre med en annen kulturell bakgrunn ville bli fullt ut integrerte. Denne naive innstillingen lå til grunn for det totale fraværet av å stille krav også til innvandrere. For eksempel ble Fremskrittspartiet beskyldt for rasisme da vi for over 20 år siden tok til orde for at innvandrere burde lære seg norsk. I dag er dette et standpunkt med tverrpolitisk aksept, og stadig flere fremhever rettigheter *og* plikter som selve grunnlaget for integreringen. Men dagens innvandrings- og integreringspolitikk bevitner at dette er mer politisk prat enn realpolitikk. For til tross for påstanden om en «streng, men rettferdig» politikk på feltet, er realiteten en urettferdig og tilfeldig politikk – som rammer de svakeste og bidrar til forskjellsbehandling.

I dag er Norge er fleretnisk og flerreligiøst samfunn der mangfold og toleranse trekkes frem som noen av de mest sentrale verdiene. Men samtidig som Norge både er en del av et internasjonalt og mangfoldig samfunn, har vi som nasjon egenverdi. Denne egenverdien bygger på grunnleggende frihetsverdier som demokrati, likeverd, likestilling, religiøs frihet, ytringsfrihet, valgfrihet, trygghet og personvern. Dette er verdier vi ikke går på akkord med og som vi både må bevare og videreutvikle. Vi må derfor også hegne om norsk kultur. Det betyr at vi kan kreve at de som har valgt å bosette seg i Norge skal tilpasse seg våre grunnleggende frihetsverdier og aktivt ta del i det norske samfunnet. Ikke minst handler denne tankegangen om å ta alle mennesker på alvor.

Her vil Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg umiddelbart peke på følgende fakta: Ikke alle tas alvorlig i dagens samfunn. Norge har sviktet totalt i forhold til overgrepssaksisjer som tvangsekteskap, kjønnslemlestelse og barn/unge som etterlates i opprinnelseslandene. Ved ikke å gripe fatt i disse svært alvorlige temaene med solide realpolitiske virkemidler, er det utvist et menneskesyn som kan minne om systematisk statlig diskriminering. Et land som ikke har styring på barnebefolkningen sin, og som heller ikke evner å utrydde rituelle overgrepssaksisjer helt ned i spedbarnsalder, kan vanskelig kunne kalle seg for en stat basert på humanisme.

Norge har en historisk tradisjon for å løfte sårbare grupper inn i verdighet gjennom såkalt «harde tiltak», det vil si lovverk, både familielovverk og straffelovverk. Bak eksempelvis et av de mest sosialt revolusjonerende lovvedtakene står jurist, statsråd og stortingsmann Johan Castberg (1862-1926), som i 1915 fikk gjennomslag for det som er blitt kalt ”De Castbergske barnelovene”. Disse lovene ga barn født utenfor ekteskap rett til farsarv, rett til å bruke fars slektsnavn, og mor fikk rett til barnebidrag fra far. Til tross for sterk motstand den gang, tok det ikke mange årene før disse lovene hadde bred aksept i den norske befolkningen, og de nye lovene ga aktuelle kvinner og barn et avgjørende sosialt og økonomisk løfte.

En av grunnene til at Norge ikke har klart å få til en integrering henger utvilsomt sammen med rekordhøy innvandring og innvandring av personer med bakgrunn i kulturer svært ulike fra norsk kultur. Derfor må innvandrings- og integreringspolitikken ses i sammenheng. Skal vi få en kulturelt bærekraftig innvandring i Norge må innvandringen begrenses *samtidig* som det iverksettes forpliktende integreringstiltak. Ressurser som frigjøres ved begrenset innvandring skal også benyttes til bedre integrering, der Fremskrittspartiet vil stille strengere krav. Ikke minst ved at rettigheter i større grad skal opptjenes og derav knyttes til den enkeltes bidrag. Det skal rett og slett lønne seg mer å jobbe enn å være trygdemottaker, noe som også vil få betydning for den enkeltes selvfølelse.

I tillegg er Norge som en liten nasjon også sårbar. En høy og rask innvandring er således krevende for en liten nasjon som fordrer at det stilles klare og ufravikelige krav for å kunne bli fullverdig medlem av det nasjonale fellesskapet gjennom statsborgerskap.

II.1 Strengere krav til statsborgerskap

Å erverve seg et nytt lands statsborgerskap bør etter Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg sin mening innebære at man må innfri krav som viser at man både evner og ønsker å bli et fullverdig medlem av nasjonalstaten. Det bør forventes at den enkelte kjenner en dyp og solid tilhørighetsfølelse til sitt potensielle nye hjemland før statsborgerskap kan tildeles. Dette fordi et land som Norge, som dertil er en liten nasjon, er avhengig av borgere som kan bidra til det brede folkelige fellesskapet. Dette fellesskapet har vært helt avgjørende for å bygge det gode norske demokratiet basert på en sterk rettsstat og et velferdssamfunn, et velferdssamfunn som fordrer borgernes tillit til både staten og medborgere.

Det solide folkelige fellesskapet som kjennetegner Norge er ikke minst et resultat av at det brede lag av borgere har omsluttet sentrale frihetsverdier, verdier som er grunnlaget for Fremskrittspartiets politikk og for norsk kultur. Det handler om en likestilling mellom kjønnene, likeverd mellom alle mennesker uansett bakgrunn (nasjonalt, etnisk, sosialt, økonomisk, og nå også uansett kaste-, stamme-, eller klanbakgrunn), religiøs frihet, inkludert retten til å fravelge enhver religion, den personlige friheten, pluralismen, valgfrihet, trygghet og personvern samt fundamentet for alle friheter, ytringsfriheten.

Et fortsatt velfungerende folkelig fellesskap og tillitsbasert samfunn som Norge er avhengig av at den store majoriteten borgere er solid forankret i den norske kulturen. Å oppnå en ny nasjonalfølelse, krever at man tilegner seg godt kjenneskap til den nasjonale kulturen med dens særtegn, dens ritualer, tradisjoner, normer og omgangsformer.

Som dokumentert i denne utredningen, er velferdsstaten helt avhengig av at langt de fleste bidrar til det økonomiske fellesskapet. Vi trenger derfor nye borgere som behersker norsk, og som har sosial og kulturell kompetanse, som er forutsetninger for at man skal kunne klare seg i det norske samfunn uten offentlig bistand. I dag er det få eller ingen forpliktende krav til å erverve seg norsk statsborgerskap.²⁵

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg foreslår at ervervelse av statsborgerskap skal fungere som et incentiv for at innvandrere skal ta fullverdig del i det norske samfunnet både verdimesig, kulturelt og økonomisk. Vi vil at norsk statsborgerskap får økt status som igjen kan bidra til et bedre fellesskap. Det innebærer at man må ha bidratt til det norske samfunnet for å kunne bli norsk statsborger, som igjen medfører økt egenansvar.

Bærekraftutvalget foreslår således at det ligger til grunn et krav om 10 års kvalifiseringsperiode i Norge med arbeid og innbetalt skatt og en plettfriandel, før en kan oppnå statsborgerskap. Her viser Bærekraftutvalget spesielt til problematikken med identitetsjuks (jf. også pkt. I.7 og II.3).

Utvalget foreslår at oppnådd norsk statsborgerskap som senere blir avslørt som basert på identitetsjuks eller at vedkommende har oppgitt andre falske opplysninger som er av betydning for tildelingen av statsborgerskapet, innebærer automatisk tap av statsborgerskapet og pålegg om utreise. Det skal ikke foreligge noen ankemuligheter.

²⁵ Det er et krav om å ha gjennomført 300 timers norskopplæring eller å ha dokumentert tilstrekkelig kunnskaper i norsk eller samisk.

II.2 Velferdsytelser og eksport

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg har sett nærmere på en del velferdsytelser, inkludert ordningen for supplerende stønad, og hvilke velferdsytelser som kan eksporteres fritt i EØS-området.

Supplerende stønad for personer med kort botid i Norge ble innført fra 2006. Formålet er å sikre eldre innvandrere og andre med liten eller ingen alderspensjon fra folketrygden en inntekt på nivå med minste pensjonsnivå. Stønaden reguleres av lov 29. april 2005 om supplerende stønad til personer med kort botid i Norge, og er ikke en folketrygdytelse. Reglene for supplerende stønad ble tilpasset pensjonsreformen fra 2011 etter lovendringer høsten 2010. For å få supplerende stønad må en ha oppholdstillatelse og være bosatt i Norge. Stønaden tildeles for tolv måneder av gangen. To ganger i løpet av stønadsperioden må mottaker på oppfølgingssamtaler hos det lokale NAV-kontoret. Stønaden er behovsprøvd og all inntekt fra Norge og utlandet blir regnet med. Inntekten til eventuell ektefelle, samboer eller registrert partner blir også regnet med. Stønaden blir også behovsprøvd mot formue. Stønadsretten faller bort dersom du oppholder deg utenfor Norge i mer enn 90 dager i løpet av stønadsperioden.

Regneeksempel

Abdi kommer alene til Norge som 66 åring. Han har ingen opptjent pensjon fra hjemlandet og ingen formue. Det forutsettes at han tilhører de 25 prosent mottakere som mottar full stønad, som da blir 170.490 kroner i året. Hvor mye vil han motta om han A) har med seg sin fem år yngre kone, som heller ikke har noen opptjente rettigheter eller formue? B) om han i tillegg har med seg to barn under 18 år?

- A) 207.998 kroner per år.
- B) 276.194 kroner per år.

Minste pensjonsnivå er 170.490 kroner. I tillegg får man 20 prosent av minsteytelsen for kona, samt 20 prosent av minsteytelsen for hvert barn under 18 år.

Fremskrittspartiet er kjent med at ordningen med supplerende stønad, som dessverre mange av de andre velferdsordningene, misbrukes. Da ved at ordningen utnyttes til å utløse supplerende stønad, hvorpå den samme bor i lengre tid i opprinnelseslandet (som det ikke er enkelt å kontrollere). Bærekraftutvalget ønsker at prinsippet om opptjente rettigheter forsterkes og vil derfor avvikle supplerende stønad. Eldre innvandrere og andre med liten eller ingen alderspensjon fra folketrygden kan søke økonomisk sosialhjelp etter sosialtjenesteloven.

Utover den nevnte supplerende stønaden, har vi for eksempel dagpenger, sykepenger, arbeidsavklaringspenger, uførepensjon, alderspensjon, foreldrepenger, engangsstønad, overgangsstønad, barnetrygd, kontantstøtte, sosialhjelp, introduksjonsstøtte og kvalifiseringsprogram.

Ytelsene har ulike inngangsvilkår, brutto kompensasjonsgrad, minstenivå, varighet, krav til botid/trygdetid, oppfylling av inngangsvilkår, inkludert sammenligning av tid i Norge og andre EØS/EU-land, og om ytelsene kan utbetales i andre EU/EØS-land eventuelt land utenfor EU/EØS. En rekke av ytelsene, til dels under visse betingelser, kan eksporteres ut av Norge:

Velferdsytelse	Kan utbetales i andre EU/EØS-land	Kan utbetales i land utenfor EU/EØS
Dagpenger	Inntil 3 mnd, gitt at mottakeren har vært tilmeldt NAV som reell arbeidssøker i minst 4 uker og melder seg som arbeidssøker i ankomstlandet innen 7 dager	Nei
Sykepenger	Ja, men i prinsippet samme krav til oppfølging som når mottakeren oppholder seg i Norge	Som hovedregel nei, men flere unntak, folketrygdloven § 8-9
Arbeidsavklaringspenger	Ja, men i prinsippet samme krav til oppfølging som når mottakeren oppholder seg i Norge	I utgangspunktet nei, men kan gjøres hvis utenlandsopphold er forenlig med krav til aktivitet og oppfølging
Uførepensjon	Ja	Ja, hvis mottakeren er medlem i folketrygden og/eller har minst 20 års samlet botid
Alderspensjon	Ja	Ja, hvis mottakeren er medlem i folketrygden
Foreldrepenger	Ja	Ja, hvis mottakeren er medlem i folketrygden
Engangsstønad	Ja, hvis mottakeren er medlem i folketrygden	Ja, hvis mottakeren er medlem i folketrygden
Overgangsstønad	I utgangspunktet nei, men unntak for opphold under 6 mnd og opphold som skyldes arbeid for norsk arbeidsgiver	I utgangspunktet nei, men unntak for opphold under 6 mnd og opphold som skyldes arbeid for norsk arbeidsgiver
Barnetrygd	Ja, hvis foreldrene er medlem av norsk trygd etter rådsforordning (EØF) nr. 1408/71	Som hovedregel nei, men visse unntak, btrl. §§ 4 og 5
Kontantstøtte	Ja, hvis foreldrene er medlem av norsk trygd etter rådsforordning (EØF) nr. 1408/71	Nei
Sosialhjelp	Nei	Nei
Introduksjonsstøtte	Nei	Nei
Kvalifiseringsprogram	Nei	Nei
Supplerende stønad	Nei	Nei

Disse ytelsene skal altså fange opp tilnærmet ethvert behov for dem som trenger det, og systemet er langt på vei tillitsbasert. Men det kan stilles spørsmål ved om det tilrettelegges for mye og forventes for lite, som i seg selv kan være undertrykkende og som også kan utløse trygdejuks.

I Norge er medlemskap i folketrygden nøkkelen til rettigheter fra NAV. Det er reglene i folketrygdloven eller trygdeavtaler Norge har inngått med andre land, som avgjør medlemskap eller ikke. Den mest omfattende avtalen er med EØS-landene. Det er derimot ikke avgjørende om vedkommende er norsk statsborger, registrert i folkeregisteret eller betaler skatt til Norge. Hovedregelen er at enhver bosatt med lovlig opphold i Norge er pliktig medlem av folketrygden, mens en kan være frivillig medlem hvis en oppholder seg i Norge fra 3 til 12 måneder, uten å arbeide her og har sterk tilknytning til Norge eventuelt at en som pliktig medlem av folketrygden skal oppholde seg i utlandet.

Som medlem i folketrygden betales en trygdeavgift, per i dag 7,8 prosent av personinntekt, 11 prosent av personinntekt av næringsinntekt og 4,7 prosent av pensjon, hvis en har inntekt fra arbeid eller pensjon.²⁶

²⁶ Avgiftssatsene for frivillig medlemskap varierer ut fra om arbeidsgiver plikter å betale arbeidsgiveravgift i Norge og om man er medlem i både helse- og pensjonsdelen, eller kun en av delene. Det er også noe ulike avgiftssatser for pensjoner

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg mener at denne ordningen er for rigid og i for liten grad knytter opptjente rettigheter til den enkeltes bidrag. Bærekraftutvalget foreslår at for å kunne bli medlem av folketrygden må en være norsk statsborger, men samtidig skal arbeidsinnvandrere i Norge få opprettet en "personlig" folketrygdkonto etter de samme satser som ved medlemskap. En arbeidsinnvandrer som jobber og betaler folketrygdavgift får da innbetalt avgift tilbake (som en personlig ytelse) når han/hun forlater Norge. Blir vedkommende derimot ufør eller langvarig sykemeldt i Norge, vil det trekkes fra den samme kontoen. Dekker ikke den allerede innbetalte folketrygdavgiften kostnadene, må vedkommende arbeidsinnvandrer forlate Norge da intensjonen med oppholdet ikke lenger oppfylles. Hvis vedkommende oppnår norsk statsborgerskap, går vedkommende over i den normale ordningen og innbetalt folketrygdavgift overføres folketrygden. Dette tilsier at sosialhjelp etter sosialtjenesteloven er den eneste ytelsen utenlandske statsborgere kan oppnå.

Den skisserte ordningen tilsier også at det ikke vil lønne seg med svart arbeid for arbeidsinnvandrere, tvert om vil det lønne seg å ha innbetalt mest mulig til folketrygdkontoen både for å sikre seg en høyest mulig økonomisk gevinst når en forlater Norge eller som egen trygghet hvis en forblir over lang tid i Norge. I tillegg kan det bli enklere å avdekke sosial dumping, da innbetalt folketrygdavgift vil speile inntektsnivået.

II.3 Trygdejuks

I Politijuristen nr.2 i 2009 skrev politiadvokat Trond Høvik et utførlig innlegg, med tittelen «Er Folkeregisteret et sugerør?», om hvordan deler av trygdejukset foregår. Han introduserer oss til problemet gjennom ett eksempel:

En kvinne A, er gift og har 2 barn under 18 år med B. De ønsker seg en ny tilværelse i Norge.

Trinn 1: Mannen B gir seg ut for å være gift med C som er i Norge. De søker familiegjening og B kommer til Norge. UDI betaler billettene hans og arrangerer reisen gjennom IOM, International Organization for Migration.

Det tas ikke fingeravtrykk i Norge ved familiegjening og hans identitet fastslås derfor ikke sikkert. Han bosetter seg i Y kommune og mottar ytelse i kommunen der.

Trinn 2: Kvinnen A og barna kommer til Norge. I likhet med 96 % av asylsøkere som komme til Norge fremlegger hun ikke pass. A sier passene er stjålet.

Ved ankomst til Norge søker hun asyl og sier til utlendingsmyndighetene at hun er gift og har to barn under 18 år med en person som bor i et annet europeisk land. Hun sier at denne personen ikke vil ha henne og ikke vil ha noe med barna å gjøre, mens hun selv vil ha gjening.

Hun blir plassert på mottak i X kommune og får etter hvert innvilget oppholdstillatelse. Det tas fingeravtrykk av asylsøkere, men avtrykkene slettes når utlendingen har fått innvilget asyl eller en tillatelse som kan danne grunnlag for bosettingstillatelse. Dette gjelder likevel ikke dersom det fortsatt er tvil om utlendingens identitet. I slike tilfeller skal avtrykk slettes når det ikke lenger er tvil om utlendingens identitet eller når utlendingen har fått bosettingstillatelse (etter 3-4 år). Fingeravtrykk av utlending som har fått endelig avslag på søknad om asyl eller en tillatelse, eller som blir bortvist eller utvist fra riket, skal slettes når det er gått 5 år fra vedtakstidspunkt. Se Utlendingsforskriften § 132 og § 43.

bosatt utenfor eller innenfor EØS, samt om man har ordinær skatteplikt til Norge eller ved opphør av denne og ved kildeskatt til Norge.

Trinn 3: Kvinnen oppsøker alene Folkeregisteret (skattekontoret) og sier hun er skilt og eneforsørger for barna. (Hun tar ikke med personer fra mottaket fordi de vet at hun er gift).

Det er ikke hjemmel for kontroll eller for å kreve dokumentasjon av opplysningene om sivilstand som hun gir ved førstegangsregistrering i Folkeregisteret, jf. Folkeregistreringsloven § 8, 2 ledd, § 6 og § 11,2 ledd.

Folkeregisteret har tilgang til de opplysninger om sivilstand som A har gitt til UDI, jf. § 12, men har ikke hjemmel til å legge innen annet enn det kvinnen selv opplyser ved førstegangsregistrering. Folkeregisteret har ikke hjemmel til å foreta andre rettelser enn i samsvar med den dokumentasjonen hun senere måtte fremlegge, jf. § 11.

Det er ikke mye poeng i å be henne fremlegge dokumentasjon som hun uansett ikke vil fremskaffe.

Trinn 4: A søker og får etter kort tid leilighet i kommunen, hun søker og får innvilget bostøtte.

Trinn 5: A oppsøker så NAV alene. Hun tar med dokumentasjonen fra Folkeregisteret om at hun er skilt og eneforsørger. Hun søker om overgangsstønad og ekstra barnetrygd. Opplysningene fra Folkeregisteret legges til grunn.

Fordi skilte kvinner har krav på flere trygdeytelser enn gifte, jf. Folketrygdloven kapittel 15, får A betydelig større ytelser enn hun ellers ville ha fått. (Se eksemplet nedenfor).

Trinn 6: Ektemannen B forblir registrert i Folkeregisteret som bosatt i Y kommune. I virkeligheten bosetter han seg etter kort tid sammen med A og familien i X kommune og har postadresse hos en kamerat som bor i nærheten.

I løpet av tiden i X kommune får A flere barn med B. Hun mottar trygdeytelser for disse som skilt eneforsørger. Identitetsjuks finner sted fordi feil far oppgis. Bedrageri finner deretter sted fordi staten forskutterer barnebidrag.

Trinn 7: I kommunen hvor A er bosatt får offentlige ansatte tips om at hun er gift og bosatt sammen med barnefaren B. De tar kontakt med skattekontoret som opplyser at de bare har hjemmel til å be A levere dokumentasjon for at hun er skilt, jf. Folkeregisterloven § 11, 2 ledd. De har ikke hjemmel for å rette den sivile statusen som A er registrert med i Folkeregisteret selv om den beviselig er uriktig uten at A selv leverer dokumentasjonen.

A blir bedt om å levere dokumentasjon for sin sivilstatus, men gjør ikke dette.

Folkeregisteret kan ikke bygge på at hun har gitt andre opplysninger om sin sivilstatus i forbindelse med asylsøknaden.

Trinn 8: Kommunen og NAV er i prinsippet ikke forpliktet til å bygge på Folkeregisterets opplysning om sivilstand og kan bygge på realiteten, jf. Folketrygdloven § 1-5 mv. I praksis får saksbehandler i kommunen og NAV ofte ikke varsel om sivil status på annet vis enn gjennom Folkeregisteret.

NAV varsles om at A er gift og bor sammen med ektemannen B og deres, etter hvert, mange felles barn. NAV kaller henne inn til samtale.

Hun benekter å bo sammen med ektemannen B. NAV kan stanse ytelsene til A, men gjør det ikke. De kan ikke forstå at hun kan trygderegelverket godt nok til å begå et slikt bedrageri siden hun er utlending og ikke kan norsk. Etter ytterligere tips setter NAV allikevel i gang med ytterligere undersøkelser.

NAV har en forholdsvis vidtgående hjemmel til å foreta undersøkelser i Folketrygdloven § 21-4. Denne omfatter adgang til å innhente opplysninger fra postoperatører og til å pålegge helsepersonell til å foreta undersøkelser av pasienter for å se om vilkårene for trygdeytelser er til stede, men den gir ikke hjemmel for å be om tvungen DNA undersøkelse av A, B og barna som ikke er pasienter. Etter en stund blir forholdet anmeldt til politiet.

B flytter til et annet sted i Norge og bytter identitet. Han kan prøve seg på en ny falsk familiegjenforening eller søke asyl. Han er ikke registrert med fingeravtrykk i Norge og har dermed ikke store problemer med det. Kvinnen C som er registrert som gift med B ønsker ikke å etterlyse han.

Trinn 9: Hvis NAV sine undersøkelser blir omfattende flytter A og barna til en annen kommune. Hun fortsetter å motta trygdeytelser mv der. Politiets etterforskning forsinkes.

Trinn 10: Hvis etterforskningstrykket blir stort nok flytter A, B og barna til et annet land i Europa og gjør tilsvarende der. A har en sikkerhetsventil i at "ektemannen" i det andre landet i Europa plutselig vil ha gjenforening likevel. B kan skifte identitet og søke familiegjenforening eller asyl i dette landet.

Dette er bare et eksempel på hvordan dette kan gjøres. A, B og barna kan ha flere identiteter løpende samtidig i Norge og andre land i Europa.

Personlig mener politiadvokat Høvik at bedragerier av denne typen kan pågå lenge, fordi vi i Norge ikke kan få oss til å tro at nyankomne kan ha inngående kjennskap til hvordan trygdesystemet kan utnyttes.

Samtidig påpeker han den enorme forskjellen på sannhet og løgn gjennom to eksempler:

A forteller sannheten. Hun er gift, men kan ikke bo sammen med barnefaren.

En mor med 2 barn på 4 og 5 år som søker asyl og som forteller sannheten, dvs at hun er gift og at barnefaren fortsatt er på flukt i utlandet, får følgende beløp pr år dersom hun deltar på et introduksjonsprogram, jf. introduksjonsloven:

Kr. 145.762 (Introduksjonsstønad = 2 G pr år, jf. Introduksjonsloven. Regnes som skattepliktig inntekt).

Kr. 23.280 (Barnetrygd 970 kr pr mnd x 12 x 2 barn)

Kr. 169.052 totalt pr år eller 14.086 kr pr mnd.

Selv om hun oppgir at hun er alene og at barnefaren ikke har kommet til Norge enda får hun ikke utvidet barnetrygd.

Introduksjonsstønaden skal dekke alle de løpende utgiftene deltakeren måtte ha. Det gjelder alminnelige husholdningsutgifter, utgifter til bolig, utgifter til barn og barnetilsyn. Det er ikke lagt opp til egne satser eller behovsprøvde ytelser, se introduksjonsloven § 8. De kan riktignok søke om supplerende sosialhjelp hvis det

blir vanskelig. Både enslige forsørger og mor uten ektemann i Norge kan få bostøtte til tillegg. Bostøtte beregnes til ca halvparten av husleien.

A forteller ikke sannheten. Hun er gift og bor sammen med barnefaren, men forteller at hun er skilt.

En mor med 2 barn på 4 og 5 år som søker asyl og som forteller at hun er skilt får følgende beløp pr år dersom hun deltar på et introduksjonsprogram, plasserer barnet i barnehage eller lignende og tar utdanning og søker overgangsstønad:

Kr. 102.907 (Introduksjonsstønad, jf. Introduksjonsloven. Redusert pga overgangsstønad. Regnes som skattepliktig inntekt.)

Kr. 143.575 (Overgangsstønad utgjør 1,97 G, jf. folketrygdloven kapittel 15.)

Kr. 34.920 (Barnetrygd 970 kr pr mnd x 12 x 3 barn. Skilte får barnetrygd for ett barn flere har de har, jf. Barnetrygdloven § 9.)

Kr. 50.436 (Stønad til barnetilsyn pr år. 4.203 kr x 12 x 2 barn. 64 % av reelle utgifter. Maksmal offentlig sats er her benyttet, jf. Folketrygdloven § 15-11.)

Kr. 331.838 totalt pr år eller 27.653 kr pr mnd.

Eventuell bostøtte kommer i tillegg.

Familien vil i tillegg ha inntektene til far B.

I en beregning fra februar i år anslår analyseselskapet SAS Institute AS at mørketallene minst er 10 milliarder kroner årlig i feilutbetalinger og misbruk av trygdeordninger i NAV.²⁷ I mars i år la Arbeidsdepartementet frem en rapport fra Proba Samfunnsanalyse som mener at svindelen ligger på om lag 6 milliarder årlig.²⁸

Det er åpenbart at vi trenger et system som stopper denne formen for svindel. Da må det mer enn kontroll til. Vi trenger for eksempel bedre rutiner for å sikre personers identitet, men et annet viktig tiltak er etter Fremskrittspartiets mening en omlegging av kontantytelser til skattefradrag.

Bærekraftutvalget foreslår at kontantstøtte og barnetrygd avvikles i sin nåværende form og erstattes med skattefradrag basert på de samme kriteriene. Det innebærer at de som har rett på disse ytelsene vil motta like mye som i dag, mens altså som skattelette. En slik ordning vil både kunne forhindre trygdejuks og eksport av disse ytelsene til utlandet, samtidig som det vil lønne seg mer å jobbe og betale skatt. Skulle ordningen føre til problemer for nullskatteyttere eller dem som betaler svært lav skatt, skal dette i hvert enkelt tilfelle vurderes kompensert med økonomisk sosialhjelp etter sosialtjenesteloven.

II.4 Introduksjonsordningen og Jobbsjansen

I monitor for introduksjonsordningen følger SSB deltakerne som har avsluttet eller avbrutt introduksjonsprogrammet, og ser hvilken tilknytning de har til arbeidsmarkedet eller utdanningssystemet i november året etter at de avsluttet programmet. I den siste studien følger SSB dem som avsluttet programmet i 2010 og deres status i november 2011. De ser

²⁷ <http://www.vg.no/nyheter/innenriks/artikkel.php?artid=10114089>

²⁸ <http://www.nrk.no/nyheter/norge/1.10956526>

også på tilknytningen til arbeidsmarkedet til de som avbrøt eller avsluttet programmet i 2005-2009.

I 2010 deltok 11.800 personer i introduksjonsprogrammet, en økning på 18 prosent fra året før. Nesten syv av 10 deltakere var fra fem land: Eritrea, Somalia, Irak, Afghanistan og det palestinske området. 29 prosent, 3.370 personer, avsluttet eller avbrøt programmet i løpet av 2010 og var fortsatt bosatt i Norge 1. januar 2011. I alt 54 prosent av dem som gikk ut av introduksjonsprogrammet i 2010 var enten sysselsatt eller under utdanning i november 2011, som er den laveste andelen SSB har observert. Det er 1 prosentpoeng lavere enn for dem som deltok i 2009, som igjen var lavere enn for de foregående årene.

Finansavisen har også beregnet kostnader ved introduksjonsordningen (8.mai 2013). Ifølge beregningene har staten, inklusiv sosiale stønader og kursavgift, brukt 56 milliarder kroner på 56.000 nyankomne R3-innvandrere på introduksjonsordningen fra 2004 til 2012. Resultatet er at 33.000 var i jobb eller utdanning ett år etter endt kurs (hvordan det eventuelt er gått etterpå er ukjent).

Til sammenlikning er Kunnskapsdepartementets budsjett (2013) på 56 milliarder kroner, før lånetransaksjoner. Det koster altså like mye å få 33.000 R3-innvandrere i jobb eller utdanning i løpet av seks år som statens totale utgifter til barnehager, skole, utdanning og forskning for hele befolkningen i statsbudsjettet for 2013.

I tillegg er det avsatt 290 millioner kroner på å få 800 R3-innvandrerkvinner ut i jobb i Jobbsjansen. Dersom 360 av dem får jobb regnes tiltaket som en suksess. I så fall koster tiltaket over 800.000 for hver sysselsatte R3-kvinne. De fleste av disse kvinnene har trolig deltatt i introduksjonsordningen tidligere. Disse kostnadene kommer i tillegg. Videre koster gratis norskopplæring om lag 1,6 milliarder kroner året.

For Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg vitner dette om at integrering, her i form av kvalifisering for sysselsetting, er svært kostnadskrevende og gir minimalt med resultater. Bærekraftutvalget har også fått tilbakemeldinger fra personer som arbeider med opplæring av innvandrere, der en rekke svakheter påpekes. En skriver:

Så langt jeg kjenner til, er samtlige kommunale tilbud om norskopplæring og grunnskole på dagtid fulltidstilbud, 4-5 skoletimer fem dager per uke (unntaket er norskopplæring gjennom private aktører). Dette er etter min mening feilslått. Halvparten av elevene har etter mitt anslag ca. 50 prosent fravær eller mer og burde heller tilbys opplæring på deltid, i hvert fall ikke mer enn 3-4 dager per uke. Eksempler: En av mine elever (en innvandrer Kvinne med 6 barn) hadde plass på det fulltidskurset som jeg underviste på nå i vårsemesteret. Hun pleide å stikke innom 1-2 dager per uke. Det var det hele. Ellers for det meste ugyldig fravær. Kan ikke huske jeg fikk en eneste legeerklæring fra henne.

En av de andre elevene pleide å stikke innom en gang annenhver uke. Hun var svært ung, hadde 4 barn og to havarerte ekteskap bak seg. Hun hadde dagmamma til de minste, men det hjalp ikke på oppmøtet. Det endte med at jeg måtte skrive henne ut.

Ellers er mitt anslag at halve klassen hadde ca. 50 prosent fravær, men uten at de mistet plassen. (Det samme var tilfelle i parallellklassen.) Man kan bare skrive ut elever hvis de er borte to uker sammenhengende. Den regelen tror jeg de fleste elevene kjenner til, så de passer på å stikke innom av og til.

Så å si alle elevene søkte om å få fortsette et nytt skoleår – for de vil gjerne lære mer, hevdes det. Ved nytt opptak blir det ikke tatt hensyn til hvor mye fravær eleven har hatt. Det spiller ingen rolle. Det er skolens deltakerkontor som står for opptaket og sammensetningen av nye klasser. Dette kan teoretisk sett medføre at en elev med 80

prosent fravær går foran en som er pliktoppfyllende og har minimalt fravær. Dette skoletilbudet er kombinert norskopplæring og grunnskole, så elevene kan bli gående slik i en årrekke. Lærerne har tatt opp dette med høyt fravær gang på gang, men så langt kjenner jeg ikke til at noen rektor har tatt tak i det eller formidlet det videre oppover i systemet.

Fraværet skyldes flere ting: Legetimer, tannlegetimer, forkjølelser, hodepine, syke barn, avtaler på offentlige kontorer og muligens at man vil slappe av en dag eller to. Hvis noen har noe ærend utenom skolen, vil de fleste elevene ta seg fri en hel dag. Det er svært vanskelig å få dem til å legge avtaler utenom skoletiden. Jeg har prøvd å ta dette opp gang på gang. Når jeg tidligere har hatt mange elever i introduksjonsprogrammet, har jeg opplevd at de bruker minst et halvt år på å gå til tannleger og leger for å få utredet sykdommene sine. Resultatet blir at de dumper og må ta et semester om igjen fordi de ikke har lært noe. Det er nemlig vanskelig for læreren å påse at alle får lært det de skal når bortimot halve klassen til enhver tid er fraværende.

Forslag til tiltak: Man bør innføre ordninger hvor fravær får større konsekvenser og hvor man for eksempel automatisk flytter elever fra et fulltidstilbud over i et deltidstilbud ved stort fravær. I utgangspunktet har det lite for seg å tilby fulltids skoleplass til innvandrerkvinner med mange barn. Det er bare noen få av dem som evner å nyttiggjøre seg en fulltidsplass.

Noen ord om introduksjonsprogrammet

Når det gjelder unge kvinner i introduksjonsprogrammet som har kommet hit på grunnlag av familiegjennforening, har jeg observert følgende: Deres fokus later ikke til å være på å lære språket, få seg en utdanning og komme i jobb. Nei, fokus later til å være å bli gravid og starte familie snarest mulig. De pleier som regel å bli gravid i løpet av de første månedene i programmet. Utbyttet av norskopplæringen blir derfor så som så. Det blir mange avbrekk og til og fra. Det er også temmelig urealistisk at de skal make å få seg utdanning og jobb samtidig med at de setter 2-3 barn til verden. En elev var nesten aldri på skolen, men ordnet seg alltid med gyldige fraværsgrunner. For eksempel kunne hun bruke en dag på å gå på legesenteret og be om time, neste dag på å få tatt en blodprøve osv. En annen elev fikk fri i ca. to uker (med lønn) for å dra i barnedåp hos en slektning i Tyskland.

Forslag til tiltak: Man burde kanskje heller vurdere en form for belønning til dem som har et jevnt godt fremmøte og består prøver, slik som Norskprøve 1 skriftlig eller Norskprøve 2 muntlig. Mange skriver så dårlig at de aldri klarer Norskprøve 2 skriftlig. Dessuten bør stort fravær, uansett årsak, få større konsekvenser enn i dag.

Bærekraftutvalget mener at det er for lett å utløse ulike former for trygder og stønader og at det derfor ikke er insentiver nok til å forplikte den enkelte til å yte sitt beste for å ta del i samfunnet. Her vil både en innstramning i familieinnvandringen og kontantytelser som skattefradrag utgjøre en betydelig effekt.

II.5 Tradisjonsbestemte overgrep

Særlovene mot tvangsekteskap og kjønnslemlestelse har vært operative siden 1995. Tvangsekteskap har vært et rettslig tema fem ganger, med to fallende dommer for utført tvangsekteskap (de såkalte Drammen-sakene i 2005 og 2008). Fagekspertene anslår at tusener av unge i Norge er tvangsgiftet.²⁹

²⁹ <http://www.vg.no/nyheter/innenriks/artikkel.php?artid=129784>

En rekke tvangsekteskap er ikke formelt inngåtte ekteskap, men de fungerer på samme måte. De unge blir giftet bort i kulturelle og religiøse kontekster som oppleves akkurat på samme måte som formelt inngåtte ekteskap. Etter tvangsekteskapsbestemmelsen kan ikke slike uformelle «ekteskap» dømmes som lovbrudd, noe som kom frem i rettssaken om barnehustruen i Oslo, som ble «giftet» bort 13 år gammel i Oslo av en imam til en voksen fetter, og «ekteskapet» ble selvsagt ikke registrert da jenta var et barn. Retten karakteriserte derfor «ekteskapet» som et «religiøst fundert ekteskap».³⁰ Fetteren og andre nære slektninger ble således dømt for trusler, vold og voldtekter, men ikke også for tvangsekteskap.

Det er strid om utbredelsen av kjønnslemlestelse i aktuelle grupper. Det vesentlige som Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg kan slå fast er at det er avdekket flere ganger at norskfødte jenter er blitt kjønnslemlestet, uten at dette har fått strafferettslige konsekvenser. Foreldre slipper rettsforfølgelse etter påstander om «vi visste ikke at dette hadde skjedd» eller «det ble gjort bak ryggen vår av andre slektninger». Den mest kjente saken omhandler fem Oslofødte jenter med gambiske foreldre, der far ble varetektsfengslet i 2008 og nettopp hevdet at han og kona ikke visste at barna var lemlestet.³¹ Saken ligger fremdeles uløst hos politiet da foreldrene har nektet å hente fire av jentene som er etterlatt i Gambia tilbake til Norge, samtidig som foreldrene nekter for at de har medvirket til at den femte jenta bosatt i Oslo ble lemlestet. Grunnet bevisets stilling tas det derfor ikke ut tiltale.

Fremskrittspartiet har således med uro gjennom årene registrert at særlovverket har spilt fallitt.

Særlovgivning

Både tvangsekteskap og kjønnslemlestelse er svært grove overgrep som naturlig nok var dekket av norsk straffelov før praksisen kom til Norge gjennom innvandring. Særlovgivningen var fra politisk hold ment som et signal til aktuelle miljø om at slik praksis er sterkt uønsket i Norge og også straffbart. Bærekraftutvalget mener særlovgivningen har ført til forskjellsbehandling grunnet barnets/den unges etniske, kulturelle og religiøse bakgrunn: overgrep har blitt relativisert. Offentlige ansvarlige aktører har opptrådt kultursensitivt og langt på vei akseptert overgrep man hadde tatt svært alvorlig dersom det handlet om etnisk norske barn.

I verste fall kan dette kalles offentlig rasisme. For Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg er det eksempelvis helt umulig å se for seg at norske foreldre som åpenbart medvirker til eller ikke klarer å beskytte barnet sitt mot kroppslig rituell lemlestelse/legemsbeskadigelse, ville sluppet straffeforfølgelse. Men det er nettopp slik rettsstaten opererer overfor foreldre med bakgrunn fra et annet kontinent, til tross for at det irreversible overgrepet utføres på fullstendig vergeløse spedbarn og småbarn.

Bærekraftutvalget mener dessuten at det påhviler foreldre/foresatte fra grupper og land der kjønnslemlestelse praktiseres, et særlig stort ansvar for å beskytte egne barn mot et slikt overgrep. Man kjenner kulturen, man kjenner praksisen, ritualene før, under og etter overgrepet, og hvem som har ulike roller (omskjærere, og andre som medvirker på ulike måter, som å holde barnet fast slik at omskjæreren klarer å utføre overgrepet). Man slipper vel ikke eget barn ut av syne når man vet at en omskjærer befinner seg i nærheten? I det hele tatt tar man ikke barnet sitt med til steder der omskjærere kan befinne seg uten at man vokter det døgnet rundt? Man tar ikke en få måneder gammel baby med til for eksempel Gambia, og overgir barnet i andres varetekt, for så «plutselig» å oppdage at barnet har blitt lemlestet?

³⁰ <http://www.aftenposten.no/nyheter/iriks/article4233041.ece#.UepbCMo4Ueg>

³¹ <http://www.dagbladet.no/nyheter/2008/06/06/537430.html>

Konsekvensene av dagens lovverk kan etter vår forståelse således summeres slik: sørg for å lemleste barnet ditt så ungt som mulig (før barnet kan «sladre», altså har utviklet språk), aller helst i utlandet, og du risikerer ingen rettslig forfølgelse om det oppdages på et senere tidspunkt.

Den rettslige situasjonen er nemlig denne: å rettsforfølge avdekket kjønnslemlestelse kan kun skje gjennom to scenarier: ³² 1) Politiet tar en omskjærer i Norge idet personen skal utføre/utfører/nettopp har utført overgrepet. 2) Offeret er selv såpass gammel og dertil villig til å vitne mot sine egne foreldre/foresatte og/eller omskjærer om lemlestelse utført i Norge eller utlandet.

Følgende er helt avgjørende for det nye tankesettet som Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg etterlyser: det ligger i sakens natur at foreldre/foresatte kjenner til at legemsbeskadigelsen er gjort. Man ser med det blotte øye legemsbeskadigelsen når man stiller spedbarnet eller det lille barnet hvis man snakker om de vanligste, tradisjonelle typene lemlestelse (type 2, som er delvis fjerning av klitoris samt delvis eller fullstendig fjerning av de små kjønnsleppene, og type 3, som er delvis eller fullstendig fjerning av ytre kjønnslepper og igjensying slik at urinveisåpningen dekkes av et hudseil og skjedeåpningen forsnevres til ca 1 cm i diameter). Sårene fører også til blødninger, og sårene skal dessuten gro og barnets hygiene kan ikke ivaretas som normalt under helingsprosessen. Når barnet er gammelt nok til å ivareta egen hygiene, som aldersmessig vil variere noe fra familie til familie og fra kultur til kultur, har det også språk. Å utsette barnet da for en slik alvorlig rituell legemsbeskadigelse vil utløse så kraftige smertereaksjoner og ettervirkninger i form av psykiske og fysiske smerter, at det vil være umulig for foreldre/foresatte ikke å forstå at barnet er skadet hvis overgrepet skulle ha vært gjort bak ryggen deres. Barnet vil selvsagt formidle i klartekst at «noen» har påført det smerter og skader.

Når Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg vil innføre anmeldelsesplikt for foreldre, med øvre strafferamme på seks år, skal også foreldre/foresatte som bryter loven kunne straffes med omsorgsovertakelse. Vi forutsetter også nødvendige endringer av retningslinjer/forskrifter/lovverk slik at helsepersonell og andre som avdekker kjønnslemlestelse pålegges anmeldelsesplikt til politiet.

I dag avdekkes rituell legemsbeskadigelse som kjønnslemlestelse først og fremst ved at mistanke meldes politiet, som igjen sørger for profesjonell helseundersøkelse av barnet. Jevnlige har vi hatt debatter om det skal gjeninnføres helkroppsundersøkelser av jentebarn for å forebygge og avdekke kjønnslemlestelse. I slike debatter har både politikere og helsepersonell hevdet at dette kan være et overgrep, et helt fraværende argument da Norge hadde slike helseundersøkelser. Disse ble fjernet i 1993 i kjølvannet av Bjugnskandalen og medieoppslag om at undersøkelsen var «sexkontroll».

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg har merket seg at Barneombudet den gang, barnelegen Trond Viggo Torgersen, protesterte skarpt mot at undersøkelsen ble fjernet, en holdning han fortsatt har. Det samme gjorde den fremste ekspertisen blant barnelegene, Norsk barnelegeforening. Begge instanser skrev brev til Helsedirektoratet (HD), uavhengig av hverandre, der det fremkommer informasjon som er av høy relevans også i dag:

«Barneombudet ser på dette som en betryggende måte å alminneliggjøre undersøkelse av underlivet på og som en sikkerhet for barnet. (...) Ved en slik undersøkelse vil man bl.a. kunne observere skader, hudforandringer, hymens tilstand, utflod og barnets reaksjon på undersøkelsen. Dette vil igjen gi grunnlag for videre samtale med foreldrene slik resten av den somatiske undersøkelsen gjør.» Hvorfor gi jenter et dårligere helsetilbud enn gutter? spør Torgersen: «Vi trenger åpenhet og tillit

³² Ifølge kilder i Oslo politiet og påtalemakten.

til helsevesenets grundighet, ikke en følelse av at noen deler av kroppen skal hoppes over av hensyn til den offentlige debatten som raser for øyeblikket.» Torgersen mente for øvrig også at direktoratet «er på kollisjonskurs med store deler av det faglige miljøet på dette området.»³³

Norsk barnelegeforening skrev blant annet dette til HD:

«Hvis en slik undersøkelse utelates er ikke undersøkelsen komplett. (...) Erfaringene (...) er, så langt vi kjenner til, bare positive. Både barn og foreldre har akseptert dette uten noen problemer, og helsepersonell har vært tilfreds.»

En omfattende artikkel om slike undersøkelser er forfattet av barnelegen Arne K. Myhre og helsesøster og høyskolelektor Kari Gulla (fagtidsskriftet Sykepleien, 2008).³⁴ Her kom det frem at det ikke finnes kvalifiserte medisinske argument mot slike undersøkelser fra spedbarnskontroll og gjennom grunnskolen. Det eneste argumentet som kan ha noe for seg på litt eldre jenter (10-13 år), er bluferdighet. Men som regel er det de voksne som sliter med bluferdighet, som barnelegeforeningen også skrev til HD i protestbrevet i 1992: «Det er nok heller vi voksne (foreldre, leger og annet helsepersonell), som har problemer med denne type undersøkelse, dels fordi vi hos piker tenker i retning av 'gynekologisk undersøkelse', og dels fordi vi selv har bluferdighet i forhold til undersøkelsen.»

Når helseundersøkelser gjeninnføres, betyr dette implisitt at alle jenter som innvandrer til Norge fra risikoområder, skal gå gjennom samme helkroppundersøkelse for å ivareta eventuelle skader som eventuell lemlestelse har påført dem, og at det journalføres om de er lemlestet eller ei ved innvandring, slik at politiet ved avdekket lemlestelse etter bosetting i Norge vet om dette har skjedd før eller etter innvandring.

Det nye fokuset på jenters helse betyr også at jenter i grunnskolen som er gjensydd skal gis medisinsk hjelp til å åpne seg, uavhengig av hva foreldre/foresatte mener. De skal følges opp med årlig helseomsorg for å sikre at de ikke blir gjensydd igjen og av helsemessige årsaker. Jenter i videregående skole som er gjensydd, gis tilbud om medisinsk hjelp til å åpne seg.

Eksisterende lovverk

Fjernes særloven mot tvangsekteskap kan den erstattes av eksisterende lovverk, slik som for eksempel kapittel 21 i straffeloven om «Forbrydelser mod den personlige frihed», § 222, som sier følgende:

«Med bøter eller med fengsel inntil 3 år straffes den, som ved rettsstridig adferd eller ved å true med sådan tvinger nogen til å gjøre, tåle eller undlate noget, eller som medvirker hertil. Under særdeles skjerpene omstendigheter, jf § 232 tredje punktum, kan fengsel inntil 6 år idømmes.»

Men deretter er følgende føyd til under samme paragraf:

«For tvangsekteskap straffes den som ved vold, frihetsberøvelse, utilbørlig press eller annen rettsstridig atferd eller ved å true med slik atferd tvinger noen til å inngå ekteskap. Straffen for tvangsekteskap er fengsel inntil 6 år. Medvirkning straffes på samme måte.»

Ved å stryke presiseringen om tvangsekteskap, så vil tvunget samliv, uansett hvilke ritual og formaliteter det bygges på, etter vår vurdering kunne dømmes etter § 222, som er den

³³ Sykepleien 2008 96(17):68-71, "Rutineundersøkelse av småjenters underliv", jf. fotnote under. I tillegg besitter vi blant annet den refererte korrespondansen til helsemyndighetene fra Barneombudet og Norsk barnelegeforening.

³⁴ <http://www.sykepleien.no/fagutvikling/fagartikkel/117263/rutineundersokelse-av-smajenters-underliv>

paragrafen vi hadde benyttet før vi fikk særloven om tvangsekteskap. Særloven er ikke bare overflødig, den synes å virke mot sin hensikt.

Videre føyes det inn presisering om offentlig påtale av allmennpreventive hensyn. I tillegg kan § 219 i samme kapittel anvendes, som også omhandler «å true, tvinge» noen som er «i sin omsorg».

På samme måte foreslår Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg at lov om legemsbeskadigelse (nedfelt i kapittel 22 «Forbrydelser mod Liv, Legeme og Helbred», § 229), skal erstatte særloven om kjønnslemlestelse. Det legges til et tillegg om offentlig påtale når offeret er under 18 år. Vi vil i tillegg skjerpe loven når overgrepet skjer mot barn til inntil 6 års fengsel, og inntil 8 års fengsel «saafremt nogen Sygdom eller Arbeidsudygtighed, der varer over 2 Uger, eller en uhelbredelig Lyde, Feil eller Skade er voldt, og indtil 10 Aar, saafremt Døden eller betydelig Skade paa Legeme eller Helbred er blevet Følgen.»

Spørsmålet er også om ikke en rekke andre eksisterende paragrafer i straffeloven kan anvendes overfor rituell legemsbeskadigelse. For når det ikke tas ut påtale til tross for dokumentert kjønnslemlestelse, er det fordi påtalemakten mener de ikke har bevis for at foreldrene medvirket til overgrepet. Barnet er eksempelvis ifølge § 242 under foreldrenes «varetægt». Paragrafen handler om foreldre/foresatte som kan straffes for å ha satt barnet i en «hjelpeløs tilstand». Men likevel fungerer det slik at også overfor denne paragrafen kan foreldre/foresatte hevde sin uskyld, og bevisets tilstand vil overveiende sannsynlig stoppe rettsforfølgelse.

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg ønsker derfor et tillegg i lovverket, der det presiseres at foreldre/foresatte plikter å anmelde avdekket straffbar legemsbeskadigelse av eget barn. Legemsbeskadigelsen skal således anmeldes straks den oppdages til politiet, eventuelt rett etter tilbakereise til Norge hvis overgrepet skjedde utenlands. Foreldre/foresatte plikter å samarbeide med politiet om å finne frem til overgriperen(-e).

Videre skal en unnlattelse av å anmelde legemsbeskadigelse av eget barn, medføre at foreldre/foresatte fratras omsorgen for barnet, og at omsorgen for eventuelt andre barn også vurderes.

Bærekraftutvalget tar også til orde for å gjeninnføre helseundersøkelser av jenters underliv, en klinisk observasjon. Dette er viktig både for å avdekke kjønnslemlestelse og dermed gi den nødvendige hjelp, samt som preventivt tiltak. Slike undersøkelser må også foretas av jentebarn som innvandrer til Norge før myndighetsalder, slik som det foretas helsekontroll av gutter. Da vil også politiet få vite om en avdekket lemlestelse har skjedd før eller etter ankomst til Norge.

Vi kan heller ikke forvente at hvert eneste politikontor har spesialkunnskap om barneekteskap, tvangsekteskap, kjønnslemlestelse, æresrelatert vold og æresdrap. Derfor foreslår Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg et nasjonalt organ på linje med Økokrim som kan bistå politi landet over med spisskompetanse i slike saker.

II.6 Språk, skolegang og demokratiforståelse

Et grelt eksempel på barns totale mangel på rettsbeskyttelse og menneskerettigheter illustreres i saken med de fire norskfødte jentene med gambiske foreldre som så langt har vært holdt tilbake i Gambia i 10 år, fra de ble dumpet og kjønnslemlestet i 2003 i alderen tre til ni år. Da saken ble anmeldt til Oslo politiet i 2005, jobbet politiet intensivt for å få barna tilbakeført til Norge. Men verken politiet, Riksadvokaten eller Statsadvokaten vant frem, da foreldrene nektet å medvirke til barnas retur. Gambiske myndigheter ville heller ikke samarbeide med norske myndigheter, da jentene anses for å være gambiske borgere. Jentenes norske pass teller altså ikke, men politiet har ingen sanksjonsmidler overfor

foreldrene. I de 10 årene de fire søstrene har vært holdt tilbake i Gambia, har foreldrene bodd i Norge.

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg antar at det bare er et tidsspørsmål før personer med innvandrerbakgrunn går til søksmål mot staten for tappt barndom, tappt skolegang, uholdbar omsorgssituasjonen, lemlestelse, tvangsekteskap, frihetsberøvelse og lignende.

Språk

Oslobarn er hardest rammet av mangel på norskkunnskap. Konkret var situasjonen i Osloskolen i fjor at én av fire 1.klassinger ikke hadde gode nok norskkunnskaper til å følge ordinær undervisning.³⁵ Ved Vahl skole i Oslo sentrum omhandlet dette ca. 90 prosent av elevene. Problemstillingen har vært på dagsordenen siste 10-15 årene, uten en tilfredsstillende politisk løsning. Manglende norskkunnskaper er alvorlig for livskvaliteten på individnivå (svikt i selvbildet, frafall i skolen, arbeidsløshet og fare for å ende på uføretrygd). På samfunnsnivå er dette åpenbart svært kostnadskrevenende.

Foreldre/foresatte som ønsker å lære barna opprinnelseslandets språk står fritt til å gjøre det privat, selv om Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg vil råde alle foreldre til å satse på det språket som er nasjonalspråket i landet de bor i. Det er heller ingen faglig enighet om morsmålsundervisning har positiv eller negativ effekt for barns språkutvikling og mestring av flere språk. Det som kan slås fast er at morsmålsundervisningen ikke har løst utfordringene med at barn med innvandrerbakgrunn har dårlige norskkunnskaper og gjerne går ut av grunnskolen som funksjonelle analfabeter. Som Aftenposten skrev på lederplass 4.juni 2009: «Det er ganske enkelt et enormt samfunnsproblem. Enkelte skoleledere i Oslo har i årevis forsøkt å slå alarm om at store elevgrupper går ut av grunnskolen som funksjonelle analfabeter. For hva slags voksenliv får disse elevene?»

For Bærekraftutvalget er det åpenbart at den som har omsorgsansvaret for barnet har også hovedansvaret for barnets språklige mestring. I stedet for å premiere foreldre som har barn med dårlig norskkunnskap med gratis barnehagetid, mener vi det er det rimelig at foreldre/foresatte selv må betale obligatorisk barnehage hvis barnet ikke mestrer språkstesten på 4-årskontrollen eller starter i 1.klasse uten tilfredsstillende språkkunnskap. At barnet ikke har et tilfredsstillende språk kan anses som omsorgssvikt.

Samtidig mener Bærekraftutvalget at det er uakseptabelt at det i Opplæringslova for grunnskolen og videregående skole kun er et tilbud om opplæring i norsk. Vi foreslår at loven skal påby opplæring i norsk.

Skolegang

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg konstaterer at staten ikke har kontroll på barnebefolkningen, da det ikke er kontroll med hvilke barn i skolealder som er folkeregistrert bosatt i Norge men som ikke er elever i norsk skole. Foreldre/foresatte står fritt til å sende barna tilbake til utlandet, typisk de voksnes opprinnelsesland, også til eksempelvis voldelige koranskoler i et underutviklet land som Afghanistan eller Somalia. Motivet er ofte å motvirke integrering av barna i våre grunnleggende verdier og norsk kultur, men det kan også handle om å sikre at barnet blir kjønnslemlestet og/eller tvangsgiftet i ung alder. Dette kom nylig igjen frem i kronikk signert minoritetsrådgiver ved den norske ambassaden i Amman, Merete Munch: «Overgriperen har lite å frykte.»³⁶

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg vil innføre et individbasert nasjonalt elevregister. Ved et slikt register kan man få oversikt over hvilke barn som ikke er i den norske skolen. Samtidig

³⁵ <http://www.osloby.no/nyheter/Oslo-bruiker-233-millioner-pa-ekstra-norskkurs-i-skolen-7106138.html#.Ueqdos04Ueg>

³⁶ <http://www.aftenposten.no/meninger/kronikker/Overgriperen-har-lite-a-frykte-7252895.html#.UeqR804Ueh>

ønsker vi optimalt å sikre god skolegang og god omsorgssituasjon for barn. Derfor skal all skolegang for barn under 16 år i utlandet forhåndsgodkjennes av norske myndigheter. Foreldre/foresatte må legge frem mønsterplaner, undervisningsplaner og annen relevant informasjon om skolen som skal sammenstilles med kravene i opplæringsloven og det norske skoletilbudet. Hvis skoletilbudet synes tilfredsstillende kan det gis godkjenning dersom det også er sannsynliggjort at barnets/den unges omsorgssituasjon er godt ivaretatt.

I dag foreligger det retningslinjer for særskilte prøver når barn er i hjemmeundervisning i Norge. Foreldre/foresatte som får godkjent skolegang i utlandet for barna, må stille seg åpne for at barnets kunnskaper kan kontrolleres ved særskilte prøver når barnet er tilbake i Norge, eller at foreldre/foresatte pålegges å hente barnet til Norge for slikt test. Avdekkes det at barnets kunnskaper ikke er tilfredsstillende, pålegges foreldre/foresatte at barnet fortsetter videre skolegang i Norge.

Mors statsborgerskap

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg har også registrert en åpenbar grov selvmotsigelse i statsborgerloven, som også fungerer kvinnekjønnediskriminerende i en mor/barn-kontekst. En mannlig norsk statsborger kan i teorien ha hundrevis av barn rundt omkring i verden, der alle kan innvandre til Norge fordi statsborgerskapet følger både far og mor i statsborgerloven.

Flerkoneri praktiseres lovlig i en rekke sentrale innvandringsland for Norge. For en mann med norsk statsborgerskap eller varig arbeids- og oppholdstillatelse, er det å praktisere flerkoneri straffbart. Likevel «premieres» menn som lever med en kone i Norge og en eller flere i utlandet/opprinnelseslandet, med at alle barna født i disse ekteskapene, som altså ikke er anerkjent etter norsk lov, ved en enkel søknad blir norske statsborgere.

I disse aktuelle kulturene er typisk også kvinners status lav. Det er far og hans familie som bestemmer hvor barna skal vokse opp. Mor til barn født i flerkoneri i utlandet, har således svært lite å stille opp med dersom far i Norge bestemmer at barnet skal vokse opp her sammen med han og eventuelt den ene registrerte hustruen. Norsk lov er altså med å bygge oppunder grov kvinnekjønnediskriminering, samtidig som forholdene legges til rette for at mor og barn adskilles.

Bærekraftutvalg mener således at loven må endres slik at barns statsborgerskap følger mors statsborgerskap.

Demokratiforståelse

Fremskrittspartiets Bærekraftutvalg anser det som helt avgjørende at dagens og de kommende generasjoner barn og unge støtter fullt og helt oppunder demokratiets verdimesige bærebjelker. Hver generasjon trengs å oppdras i demokratibygging, og bli bevisst hva som ligger til grunn for at noen stater blir vellykkede mens andre blir mislykkede og derav en ulykke for folket. Vi så det på 1930- og 1970-tallet, da helt avgjørende demokratiske verdier og prinsipper gikk i glemmeboken blant mange unge. Den gang var det nazismen og senere kommunismen og marxismen som var en trussel. I dag og i tiden som kommer er det religiøs fanatisme blant folk som mener religion skal stå over politikk, og dermed over demokratiet, som seiler opp som den nye faren, og der motsvar kan resultere i vekst av fascistiske grupper på både høyre- og venstresiden.

Det burde være opplagt at det skapes en bred bevissthet om demokratiets historie, grunnverdier og kjernetekster. Demokratiet står og faller med borgernes kjærlighet og standhaftighet til å holde fast ved vårt demokratis grunnprinsipper og grunnverdier.

Her vil skolen være en av de viktigste arenaer. Frihetsverdienes betydning for det norske samfunnet skal derfor løftes inn i undervisning i grunn- og videregående skole der dette er naturlig.